

BETTER REGULATION FOR BETTER LIFE

รวมความเห็น คณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

เดือนเมษายน ๒๕๖๖
ถึงเดือนกันยายน ๒๕๖๖

ฝ่ายข้อมูลกฎหมาย
กองกฎหมายไทย
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สารบัญ

หน้า

อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในการรับเรื่องร้องเรียน สอบสวน และดำเนินการกับผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ.....	๓
การแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิต.....	๖
การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดแบบเอกสาร.....	๗
การตัดต้นไม้ในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าในระหว่างการตรา กฎหมายลำดับรองตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒.....	๙
การดำเนินการตามกำหนดระยะเวลาการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก.....	๑๐
การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ : กรณี การเบิกจ่ายเงินรางวัลประจำปีขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน).....	๑๒
การอ้างมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทอาศัยอำนาจ ในการออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข.....	๑๔
การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒.....	๑๖
การรักษาเสถียรภาพระดับราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงประเภทก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG).....	๑๗
อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘.....	๑๘
การบริหารจัดการที่ราชพัสดุในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน แต่มีภาระจำนองติดมากับทรัพย์สินนั้น.....	๒๐
การจ่ายบำเหน็จตอบแทนของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า.....	๒๐
การปฏิบัติหน้าที่และการประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติตามพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓.....	๒๓

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินในการดำเนินการ ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒.....	๒๔
การปฏิบัติตามสัญญาจ้างที่มูลนิธิจุฬาภรณ์เป็นผู้สัญญาก่อนการจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์.....	๒๖
อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร.....	๒๖
สถานะของคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้.....	๒๗
การส่งมอบตัวอย่างข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ (Spectrum plot) ของดาวเทียมชั่วคราว (Interim satellite) เพื่อรักษาสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียม.....	๒๙
การดำเนินการในพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น.....	๓๐
การเพิกถอนการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร กรณีภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับสินค้าที่นำเข้า.....	๓๑
ดัชนีความเห็นจำแนกตามกลุ่มกฎหมาย.....	๓๔

“รวมความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)” ได้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การศึกษา
ค้นคว้าของผู้สนใจความเห็นทางกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำหรับการอ้างอิง
ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องใดควรอ้างอิงจากความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับเต็ม) ที่มี
การเผยแพร่ในเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (www.ocs.go.th) หรือสามารถประสาน
ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่กองกฎหมายไทย (nr0910@ocs.go.th) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่องที่ ๑ **อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในการรับเรื่องร้องเรียน สอบสวน และดำเนินการกับผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ**

ประเด็นที่หนึ่ง สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติและคณะกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๕ มีอำนาจรับเรื่องร้องเรียนและสอบสวนหน่วยบริการที่พ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้ว ในกรณีการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขตามมาตรา ๕๗ และเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ ได้หรือไม่

ความเห็น พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ ได้กำหนดหลักเกณฑ์กำกับดูแลมาตรฐานการให้บริการด้านสาธารณสุขของสถานบริการที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยบริการตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ รวมทั้งกำหนดกระบวนการคุ้มครองและเยียวยาผู้รับบริการซึ่งได้รับผลกระทบจากการให้บริการสาธารณสุขของหน่วยบริการไว้ในหมวด ๘ การกำกับมาตรฐานหน่วยบริการ โดยมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ในกรณีที่สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติตรวจพบว่าหน่วยบริการใดไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุข ให้รายงานต่อคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณา และมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้รับบริการซึ่งไม่ได้รับความสะดวกตามสมควรหรือตามสิทธิที่จะได้รับบริการสาธารณสุขจากหน่วยบริการหรือหน่วยบริการเรียกเก็บค่าบริการโดยไม่สิทธิที่จะเก็บหรือเรียกเก็บเกินกว่าอัตราที่คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติกำหนด หรือไม่ได้รับค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลของหน่วยบริการภายในระยะเวลาอันสมควร มีสิทธิร้องเรียนต่อสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเพื่อให้มีการสอบสวนหน่วยบริการนั้นได้

กรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่าหน่วยบริการใดไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขที่กำหนด ให้คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขดำเนินการกับหน่วยบริการตามมาตรการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๘ เช่น มีคำสั่งเตือนให้หน่วยบริการปฏิบัติโดยถูกต้อง มีคำสั่งให้หน่วยบริการชำระค่าปรับทางปกครองเป็นจำนวนไม่เกินหนึ่งแสนบาท สำหรับการกระทำความผิดแต่ละครั้ง หรือแจ้งต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีการสอบสวนและวินิจฉัยชี้ขาดข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษผู้ประกอบการวิชาชีพทางด้านสาธารณสุขซึ่งอาจมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำผิดของหน่วยบริการและในกรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่า หน่วยบริการมีการกระทำตามที่ถูกร้องเรียน มาตรา ๕๙ วรรคสาม ก็ได้กำหนดให้คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขมีอำนาจตักเตือนเป็นหนังสือให้หน่วยบริการนั้นปฏิบัติต่อผู้ร้องเรียนให้เหมาะสมหรือถูกต้องตามสิทธิประโยชน์ของผู้ร้องเรียนนั้น หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้หน่วยบริการคืนเงินค่าบริการส่วนเกินหรือที่ไม่มีสิทธิเรียกเก็บให้แก่ผู้ร้องเรียน รวมทั้งในกรณีที่การกระทำผิดของหน่วยบริการเป็นการกระทำผิดร้ายแรงหรือเกิดซ้ำหลายครั้ง มาตรา ๖๐ ก็ได้กำหนดให้เลขาธิการสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติรายงานต่อคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขเพื่อพิจารณาดำเนินการกับหน่วยบริการตามมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ เช่น การสั่งเพิกถอน

การขึ้นทะเบียนของหน่วยบริการ การแจ้งต่อรัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลเพื่อพิจารณา ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

นอกจากนี้ ในกระบวนการสอบสวนตามมาตรา ๕๗ และการสอบสวนข้อร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ ที่ให้นำความในมาตรา ๕๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลมนั้น มาตรา ๕๗ วรรคห้า กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวน มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และมีอำนาจขอให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่ง เอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาได้ หากผู้ใดไม่ปฏิบัติตามจะมีโทษอาญาตามมาตรา ๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๐ ในหมวด ๘ การกำกับมาตรฐานหน่วยบริการ เป็นบทบัญญัติที่กระทบ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล การใช้อำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวจึงต้องมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน และการบังคับใช้อำนาจดังกล่าวก็ต้องดำเนินการอย่างเคร่งครัด ดังนั้น ในการกำกับมาตรฐานของหน่วยบริการ หน่วยบริการจึงต้องเป็น “หน่วยบริการ” ตามที่มาตรา ๓ บัญญัติไว้ คือ เป็นหน่วยบริการที่ยังคงมีสถานะ ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ อยู่ในขณะที่รับเรื่องร้องเรียน ดำเนินการ สอบสวน และดำเนินมาตรการต่าง ๆ กับหน่วยบริการนั้น และโดยที่พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ มิได้มีบทบัญญัติใดให้สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ คณะกรรมการสอบสวน หรือคณะกรรมการควบคุม คุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข มีอำนาจรับเรื่องร้องเรียนหรือสอบสวนผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็น หน่วยบริการแล้วได้ สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจรับเรื่องร้องเรียนหน่วยบริการนั้นไว้ พิจารณาสอบสวนและคณะกรรมการสอบสวนก็ไม่มีอำนาจสอบสวนการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการ สาธารณสุขตามมาตรา ๕๗ และเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ ต่อผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้วได้

ประเด็นที่สอง หากในระหว่างการสอบสวน หน่วยบริการพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ คณะกรรมการสอบสวนจะใช้อำนาจตามมาตรา ๕๗ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ แห่งชาติฯ สั่งให้ผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือจัดส่ง เอกสารหลักฐาน ได้หรือไม่ และในกรณีที่มีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว จะสามารถลงโทษตาม มาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ ได้หรือไม่

ความเห็น เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่มีอำนาจ สอบสวนผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้วได้ คณะกรรมการสอบสวนจึงไม่มีอำนาจตามมาตรา ๕๗ วรรคห้า ที่จะสั่งให้ผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือจัดส่ง เอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาสอบสวนเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการให้บริการ สาธารณสุขของผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการหรือเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ ได้ จึงไม่มีเหตุที่จะ ลงโทษตามมาตรา ๖๓ แก่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว

ประเด็นที่สาม คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขจะมีอำนาจ ดำเนินการตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ กับผู้ซึ่งพ้น สภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้ว ได้หรือไม่

ความเห็น เมื่อได้ให้ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพ แห่งชาติฯ ไม่มีบทบัญญัติใดให้คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขมีอำนาจดำเนิน มาตรการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ กับผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้วได้ ประกอบกับมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ อยู่ในหมวด ๘ การกำกับมาตรฐานหน่วยบริการ ที่ใช้บังคับกับหน่วยบริการ ที่ยังขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยบริการเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ แม้ผลการสอบสวนจะพบว่าหน่วยบริการปฏิบัติไม่เป็นไปตาม

มาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขที่คณะกรรมการหลักประกันสุขภาพแห่งชาติกำหนดตามมาตรา ๑๘ (๑) หรือมีการกระทำตามที่ถูกร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง แต่เมื่อหน่วยบริการดังกล่าวได้ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้ว คณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุขจึงไม่มีอำนาจดำเนินมาตรการตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ กับผู้นั้นได้

ประเด็นที่สี่ ในกรณีที่พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ มิได้กำหนดระยะเวลาการร้องเรียนหน่วยบริการไว้ จะนำอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากมูลละเมิดตามมาตรา ๔๔๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้กับการรับเรื่องร้องเรียนหน่วยบริการ ได้หรือไม่

ความเห็น การร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ เป็นการร้องเรียนต่อหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการกระทำของหน่วยบริการ ไม่ใช่การใช้สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากมูลละเมิด กรณีจึงไม่สามารถนำอายุความตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับได้

คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตว่า แม้สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ คณะกรรมการสอบสวน และคณะกรรมการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานบริการสาธารณสุข จะไม่มีอำนาจรับเรื่องร้องเรียนสอบสวน และมีคำสั่งดำเนินการกับหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ ได้ แต่เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนที่จะได้รับการเยียวยาปัญหากรณีที่หน่วยบริการปฏิบัติไม่เป็นไปตามมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุขหรือมีการกระทำตามมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติอาจส่งเรื่องที่อยู่ระหว่างการร้องเรียนหรือการสอบสวนดังกล่าวไปยังหน่วยงานหรือองค์กรตามกฎหมายที่กำกับดูแลหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการนั้น เพื่อใช้อำนาจตามกฎหมายของหน่วยงานหรือองค์กรนั้นเองในการดำเนินการให้มีการสอบสวนหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ รวมทั้งวินิจฉัยชี้ขาดข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพทางด้านสาธารณสุขซึ่งอาจมีส่วนรับผิดชอบในการกระทำผิดของหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการแล้วได้ เช่น กรมสนับสนุนบริการสุขภาพซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่และอำนาจกำกับดูแลสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล แพทยสภาซึ่งเป็นองค์กรที่กำกับมาตรฐานการประกอบวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม นอกจากนี้ หากสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเห็นว่า พระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ ควรมีบทบัญญัติให้อำนาจรับเรื่องร้องเรียน สอบสวน และดำเนินการกับหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ และควรกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมในการใช้สิทธิร้องเรียนเพื่อประโยชน์ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่นำมาใช้พิจารณาให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่กรณีในกระบวนการสอบสวน สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติก็สมควรที่จะประเมินผลสัมฤทธิ์ตามพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ เพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการร้องเรียน การรับเรื่องร้องเรียน การสอบสวน และการดำเนินการกับหน่วยบริการที่ฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการให้เกิดความเหมาะสมต่อไปได้

อนึ่ง ปัญหาที่ขอหารือมานี้สืบเนื่องจากสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติได้ยกเลิกสัญญาการให้บริการสาธารณสุขที่ทำกับหน่วยบริการและประกาศยกเลิกการขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยบริการในระหว่างที่มีการสอบสวนหรือร้องเรียนหน่วยบริการตามมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติฯ สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติจึงสมควรที่จะได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินมาตรการกับหน่วยบริการนั้นให้แล้วเสร็จเสียก่อนที่หน่วยบริการดังกล่าวจะฟื้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ เพื่อมิให้เกิดปัญหาเดียวกันกับที่ขอหารืออีก นอกจากนี้ อาจกำหนดมาตรการอื่นในการดำเนินการกับหน่วยบริการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องในเรื่องที่มีได้เกี่ยวกับมาตรฐานการให้บริการสาธารณสุข

หรือเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๕๙ โดยมาตรการดังกล่าวจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

(เรื่องเสร็จที่ ๔๗๖/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนวยการตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในการรับเรื่องร้องเรียน สอบสวน และดำเนินการกับผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๒ การแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิต

ประเด็นที่หนึ่ง กรมป่าไม้จะสามารถแบ่งปันคาร์บอนเครดิตให้เอกชนและหน่วยงานของรัฐที่เข้าร่วมโครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจตามมาตรฐานของประเทศไทย (โครงการ Thailand Voluntary Emission Reduction Program หรือ T-VER) กับกรมป่าไม้ ได้หรือไม่

ความเห็น คาร์บอนเครดิตเป็นหน่วยแทนค่าการลดก๊าซเรือนกระจกในกลไกการซื้อขายสิทธิการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยแทนค่าปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่หายไปจากชั้นบรรยากาศ ทั้งจากการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากแหล่งกำเนิด และจากการดูดซับออกไปจากชั้นบรรยากาศโดยกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับในภาคป่าไม้ คาร์บอนเครดิตเป็นค่าที่แสดงถึงความสามารถในการลดก๊าซเรือนกระจกในชั้นบรรยากาศจากการสังเคราะห์แสงของต้นไม้ที่สามารถกำหนดปริมาณตามหลักวิชาการได้จากกิจกรรมปลูกป่าหรือฟื้นฟูป่า และมีหน่วยนับเป็นตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า

โดยที่ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายกำหนดเพดานการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและจัดสรรสิทธิในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การดำเนินโครงการเพื่อลดก๊าซเรือนกระจกในประเทศไทยจึงเป็นการดำเนินการในภาคสมัครใจ เพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอน ภายในปี ค.ศ. ๒๐๕๐ และเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี ค.ศ. ๒๐๖๕ ที่ประเทศไทยได้แสดงเจตจำนงในการลดก๊าซเรือนกระจกร่วมกับประชาคมโลก

ส่วนสถานะของคาร์บอนเครดิตนั้น แม้คาร์บอนเครดิตจะไม่มีรูปร่าง แต่เมื่อเป็นสิ่งที่มีการกำหนดราคาและสามารถซื้อขาย หรือถ่ายโอนให้แก่กันได้ คาร์บอนเครดิตจึงถือเป็นทรัพย์สินตามมาตรา ๑๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีใช้ส่วนควบของต้นไม้ตามนัยมาตรา ๑๔๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

นอกจากนี้ คาร์บอนเครดิตตามข้อหาเรื่องนี้มาจากการคำนวณจากพื้นที่ป่าไม้กับการดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์เพื่อนำไปใช้สังเคราะห์แสงของต้นไม้ในพื้นที่ป่าไม้ เมื่อพื้นที่ป่าไม้อยู่ในความรับผิดชอบของกรมป่าไม้ซึ่งมีภารกิจในการดูแลรักษาทรัพยากรป่าไม้ รวมทั้งทรัพย์สินและทรัพย์สินที่อยู่ในพื้นที่ป่าไม้ในความรับผิดชอบของรัฐ ตลอดจนมีหน้าที่และอำนาจเกี่ยวกับการจัดการให้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินป่าไม้ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๕๑ กรมป่าไม้จึงย่อมมีอำนาจถือเอาคาร์บอนเครดิตที่เกิดในพื้นที่ป่าไม้ได้ รวมทั้งมีอำนาจจัดทำข้อตกลงการแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตที่ได้จากโครงการ T-VER ให้แก่เอกชนและหน่วยงานของรัฐที่ได้รับอนุมัติให้เข้าร่วมกิจกรรมกับกรมป่าไม้ได้

สำหรับเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐที่ได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ให้ใช้ประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าและป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ เพื่อดำเนินโครงการ T-VER เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐดังกล่าวยอมมีอำนาจจัดการการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตและมีสิทธิถือเอาคาร์บอนเครดิตที่เกิดในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตนั้น เพื่อเป็นการตอบแทนในการดำเนินโครงการปลูกและฟื้นฟูป่าตามสัดส่วนการแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตที่ตกลงกันไว้ตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการแบ่งปันคาร์บอนเครดิตจากการปลูก อนุรักษ์ และฟื้นฟูป่าในพื้นที่ป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๖๔

ประเด็นที่สอง หากไม่สามารถนำคาร์บอนเครดิตมาแบ่งปันให้เอกชนหรือหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ ได้ กรมป่าไม้จะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ประเทศไทยได้ให้คำมั่นไว้ตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

ความเห็น เมื่อได้พิจารณาในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า การแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตของกรมป่าไม้ย่อมเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการแบ่งปันคาร์บอนเครดิตจากการปลูก อนุรักษ์ และฟื้นฟูป่าในพื้นที่ป่าไม้ฯ แล้ว จึงไม่ต้องพิจารณาในประเด็นนี้อีก สำหรับปัญหาว่ากรมป่าไม้ควรจะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ประเทศไทยได้ให้คำมั่นไว้ตามพันธกรณีระหว่างประเทศ เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและการบูรณาการการทำงานร่วมกันของคณะกรรมการนโยบายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีใช้เฉพาะกรมป่าไม้เท่านั้น และเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดในเชิงนโยบาย มิใช่ปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณาให้ความเห็นในประเด็นนี้

(เรื่องเสร็จที่ ๔๙๖/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิต - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

พฤษภาคม ๒๕๖๖

จำนวน ๖ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดแบบเอกสาร

ประเด็นที่หนึ่ง การแก้ไขข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ให้การขอและการออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเป็นไปตามแบบที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครประกาศกำหนด สอดคล้องกับบทอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

ความเห็น พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้บัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายไว้ในหมวด ๗ กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยมาตรา ๓๑ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและเพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการตามที่

ประกาศดังกล่าว มาตรา ๓๒ บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น (๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น และ (๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการดังกล่าวปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ โดยมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับห้ามผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งในการขอและการออกใบอนุญาตนั้น มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอและการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้ หากผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง จะมีโทษตามมาตรา ๗๑ ที่บัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และหากผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามมาตรา ๓๒ (๒) จะมีโทษตามมาตรา ๗๓ ที่บัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ จึงเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้บัญญัติส่วนที่เป็นสาระสำคัญและบทบัญญัติที่เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการตามกฎหมายจะมอบอำนาจให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดในรูปแบบของข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยได้กำหนดขั้นตอนและองค์การที่มีอำนาจในเรื่องดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น ในการดำเนินการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นจึงต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ประกอบกิจการที่จะถูกควบคุม ในส่วนของแบบเอกสารที่เป็นคำขอและการออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หากไม่ใช่เรื่องที่เป็นสาระสำคัญที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ บัญญัติให้ต้องกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นและเป็นเรื่องรายละเอียดในทางปฏิบัติ ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่วางระเบียบเพื่อให้งานของกรุงเทพมหานครเป็นไปโดยเรียบร้อยและรักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ และกฎหมายอื่น ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๙ (๕) (๖) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ แล้ว การกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดแบบคำขอหรือแบบใบอนุญาตก็ไม่ขัดกับบทอัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ทั้งนี้ ตามแนวความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ให้ความเห็นในเรื่องเสร็จที่ ๑๓๐/๒๕๔๖

ประเด็นที่สอง การที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร พ.ศ. ๒๕๖๕ กำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้มีอำนาจออกประกาศกำหนดแบบเอกสารในการแจ้งและการขออนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร สอดคล้องกับบทอัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ หรือไม่

ความเห็น พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้บัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารไว้ในหมวด ๘ ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่สะสมอาหาร โดยมาตรา ๓๘ บัญญัติให้ผู้ซึ่งจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใด ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรที่มีใช่เป็นการขายของในตลาดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่หากสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร ผู้ซึ่งจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งก่อนการจัดตั้ง โดยในกรณีการขอและการออกใบอนุญาตนั้น มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอและการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้ ส่วนการแจ้งตาม

มาตรา ๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้ง มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยมาตรา ๓๙ กำหนดให้ผู้จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารซึ่งได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งตามกฎหมายแล้วต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง หากผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรที่มีใช้เป็นการขายของในตลาดโดยไม่ได้รับใบอนุญาต มาตรา ๗๒ บัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และถ้าผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตรที่ไม่ใช่การขายของในตลาด โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง มาตรา ๗๒ บัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท จึงเห็นได้ว่า ในกรณีของสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่เสิร์ฟอาหารนั้น พระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้มีการมอบอำนาจให้ราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดในรูปแบบของข้อบัญญัติท้องถิ่นเหมือนกับความเห็นในประเด็นที่หนึ่ง การกำหนดแบบคำขอและใบอนุญาตต่าง ๆ จึงเป็นไปตามที่ได้ให้ความเห็นไว้ในประเด็นที่หนึ่ง แต่เนื่องจากมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินกิจการจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใด ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร ที่ไม่ใช่การขายของในตลาดตามมาตรา ๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้งดังกล่าว ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้น การกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้มีอำนาจออกประกาศกำหนดแบบเอกสารในการแจ้งและหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๓๘ จึงไม่สอดคล้องกับมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นบทอาศัยอำนาจและไม่สามารถกระทำได้

(เรื่องเสร็จที่ ๕๔๐/๒๕๖๖) บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดแบบเอกสาร - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐)

เรื่องที่ ๒ การตัดต้นไม้ในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าในระหว่าง การตรากฎหมายลำดับรองตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒

ประเด็น ในระหว่างที่พระราชกฤษฎีกากำหนดโครงการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติภายในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่า รวมทั้งระเบียบเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการดำรงชีพอย่างเป็นปกติสุขในพื้นที่โครงการซึ่งออกตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒ ยังอยู่ในขั้นตอนการดำเนินการตราเพื่อใช้บังคับ ผู้ที่ได้แจ้งการครอบครองที่ดินในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ตามบทบัญญัติดังกล่าว จะสามารถตัดต้นยางพาราหรือไม้ยืนต้นอื่นที่เป็นพืชผลอาสินของราษฎรที่หมดอายุ เพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์และนำออกจากพื้นที่ โดยมีการปลูกใหม่ทดแทน ได้หรือไม่ และกรรมสิทธิ์ในไม้ที่ตัดเป็นของผู้ใด

ความเห็น กรณีที่กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือมานี้ เป็นการขอตัดต้นยางพาราของประชาชนที่ได้รับการสำรวจรายชื่อการถือครองที่ดินเพื่อที่อยู่อาศัยหรือทำกินในอุทยานแห่งชาติ

เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่า ที่กรมอุทยานแห่งชาติฯ ได้จัดทำขึ้นตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติฯ และมาตรา ๑๒๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครอง สัตว์ป่าฯ โดยทั้งสองมาตราดังกล่าวกำหนดให้กรมอุทยานแห่งชาติฯ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ อุทยานแห่งชาติหรือคณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า จัดทำโครงการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติภายในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า หรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าของประชาชน ผู้ที่มีรายชื่อจากการสำรวจโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา อีกทั้งยังกำหนดให้ประชาชนผู้ที่มีรายชื่อจากการสำรวจ สามารถก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่งไม้และดิน ในเขตพื้นที่โครงการตามพระราชกฤษฎีกาที่ตราขึ้นตามมาตรานี้ได้โดยไม่ต้องรับโทษ หากเป็นการกระทำ เพื่อการดำรงชีพอย่างเป็นปกติธุระ และได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ อุทยานแห่งชาติหรือคณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

เมื่อขณะนี้ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดโครงการเกี่ยวกับการอนุรักษ์และดูแลรักษา ทรัพยากรธรรมชาติภายในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่า รวมทั้งระเบียบ เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการดำรงชีพอย่างเป็นปกติธุระในพื้นที่โครงการ ซึ่งออกตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวใช้บังคับ การที่ประชาชนที่มีรายชื่อเป็นผู้ได้รับการสำรวจการถือครอง ที่ดินจะตัดต้นยางพาราหรือไม้ยืนต้นอื่นที่เป็นพืชผลอาสินที่หมดอายุเพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์และนำไม้ที่ตัด ออกจากพื้นที่ รวมถึงจะมีการปลูกใหม่เพื่อทดแทนนั้น จึงเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย และทำให้เสื่อมสภาพแก่ไม้และดิน ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา ๑๙ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติอุทยาน แห่งชาติฯ และมาตรา ๕๕ (๒) (๕) และ (๖) หรือมาตรา ๖๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครอง สัตว์ป่าฯ ตามนัยความเห็นของคณะกรรมการฯ ที่เคยให้ไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๑๙๐/๒๕๕๘ โดยไม่อาจนำมาตรา ๖๔ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติฯ และมาตรา ๑๒๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครอง สัตว์ป่าฯ ที่ยกเว้นโทษให้แก่ผู้ที่อยู่อาศัยหรือทำกินในพื้นที่ดังกล่าวมาใช้ได้ เพราะการพิจารณาว่าการกระทำ เช่นใดจะได้รับยกเว้นโทษตามบทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวหรือไม่นั้น ย่อมต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรมอุทยานแห่งชาติฯ จะได้กำหนดต่อไป และเมื่อพิจารณาแล้วว่า ไม่สามารถตัดต้น ยางพาราหรือไม้ยืนต้นและนำออกไปซึ่งไม้ที่ตัดออกจากพื้นที่ดังกล่าวได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นที่เกี่ยวกับ กรรมสิทธิ์ในไม้ที่ตัดออกแล้วอีก

(เรื่องเสร็จที่ ๕๕๑/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การตัดต้นไม้ในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าในระหว่างการตรากฎหมายลำดับรองตามมาตรา ๖๔ แห่ง พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗))

เรื่องที่ ๓ การดำเนินการตามกำหนดระยะเวลาการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก

ประเด็นที่หนึ่ง กำหนดระยะเวลาให้มิชซังยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิกภายในระยะเวลา สองปีนับแต่วันที่ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยแนวทางพิจารณาในการจัดตั้งวัดบาทหลวงโรมันคาทอลิก พ.ศ. ๒๕๖๔ ใช้บังคับ ตามข้อ ๑๖ สามารถขยายได้หรือไม่ หากขยายได้ต้องดำเนินการอย่างไร

ความเห็น ข้อ ๑๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยแนวทางพิจารณาในการจัดตั้ง วัดบาทหลวงโรมันคาทอลิกฯ เป็นบทเฉพาะกาลที่กำหนดขึ้นสำหรับการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิกที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันที่ระเบียบดังกล่าวมีผลใช้บังคับ โดยกำหนดให้มีขง โดยความเห็นชอบของสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทยยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก ดังกล่าว พร้อมด้วยข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งวัด ที่ดินที่ตั้งวัด รายชื่อบาทหลวงซึ่งจะไปประกอบศาสนกิจประจำ วัดคาทอลิก และข้อมูลอื่นที่จำเป็นเกี่ยวกับการรับรองวัดคาทอลิกนั้น โดยไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การจัดตั้งวัดใหม่ การกำหนด “ระยะเวลาสองปี” ไว้ในข้อ ๑๖ จึงมีลักษณะเป็นเงื่อนไขที่กำหนดขึ้น สำหรับใช้เฉพาะการดำเนินการยื่นคำขอรับรองดังกล่าว และไม่ได้มีความใดในระเบียบฯ ที่อาจตีความได้ว่า หลักเกณฑ์การขอรับรองวัดคาทอลิกตามข้อ ๑๖ จะคงอยู่ไปตลอดจนกว่าจะได้มีการยื่นคำขอรับรอง และการพิจารณารับรองวัดคาทอลิกทั้งหมดที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ระเบียบฯ ใช้บังคับจนแล้วเสร็จ ดังนั้น การยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิกตามข้อ ๑๖ จึงต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาสองปีนับแต่วันที่ ระเบียบฯ มีผลใช้บังคับ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี หากรัฐบาลมีนโยบายที่จะยกเว้นการใช้บังคับหลักเกณฑ์การจัดตั้ง วัดคาทอลิกให้แก่วัดคาทอลิกที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ระเบียบฯ ใช้บังคับตามข้อ ๑๖ ต่อไป ก็สามารถกระทำ ได้ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบดังกล่าวเพื่อกำหนดให้มีการขยายระยะเวลาสิ้นสุดออกไปเกินสองปีหรือยกเลิก ข้อกำหนดระยะเวลาในข้อ ๑๖

ประเด็นที่สอง กรณีไม่สามารถขยายระยะเวลาตามข้อ ๑๖ ได้ หากมิชซังได้ยื่นคำขอ ให้รับรองวัดคาทอลิกทั้งหมดต่อกรมการศาสนาภายในระยะเวลาสองปีนับแต่วันที่ระเบียบฯ ใช้บังคับแล้ว กรมการศาสนาและพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ในการรับรองวัดคาทอลิกนั้น เมื่อเกินระยะเวลาดังกล่าวได้หรือไม่ และจะมีผลทางกฎหมายต่อสถานะของวัดคาทอลิกที่ได้รับการรับรอง หรือไม่

ความเห็น กำหนดระยะเวลาภายในสองปีนับแต่วันที่ระเบียบฯ ใช้บังคับตามข้อ ๑๖ วรรคหนึ่ง เป็นการกำหนดเงื่อนไขเพื่อให้มิชซังโดยความเห็นชอบของสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้ดำเนินการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิกที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ระเบียบฯ ใช้บังคับ มิใช่กำหนดระยะเวลา ให้กรมการศาสนาและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการพิจารณาคำขอให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ดังนั้น หากมิชซังโดยความเห็นชอบของสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้ยื่นคำขอ ให้รับรองวัดคาทอลิกใดต่อกรมการศาสนาภายในกำหนดระยะเวลาสองปีโดยชอบตามระเบียบฯ แล้ว กรมการศาสนาและพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมสามารถพิจารณาคำขอดังกล่าวที่ได้ยื่นไว้และอยู่ระหว่างการพิจารณา ต่อไปได้แม้จะพ้นระยะเวลาตามที่กำหนดในข้อ ๑๖ แล้ว และผลการพิจารณาคำขอที่ออกภายหลังระยะเวลา ดังกล่าวไม่มีผลกระทบทางกฎหมายต่อสถานะของวัดคาทอลิกที่จะได้รับการรับรอง อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาคำขอ ให้รับรองวัดคาทอลิกนั้น กรมการศาสนาสมควรดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อมิให้เวลาในการดำเนินการเนิ่นช้าเกินสมควร โดยกรมการศาสนาและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ เฉพาะอย่างยิ่ง การกำหนดระยะเวลาการพิจารณาคำขอรับรองวัดคาทอลิกไว้ในคู่มือสำหรับประชาชนที่จัดทำตามความใน มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวไว้ให้ชัดเจนด้วย

ประเด็นที่สาม คำขอให้รับรองวัดคาทอลิกที่มิชซังได้ยื่นภายในระยะเวลาสองปี สามารถ แก้ไขข้อมูลหรือยื่นเอกสารประกอบเพิ่มเติมให้ถูกต้องครบถ้วนภายหลังเมื่อพ้นระยะเวลาสองปีได้หรือไม่

และพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อให้มีการรับรองวัดคาทอลิกเช่นเดียวกับคำขอที่ยื่น
ถูกต้องตั้งแต่แรกได้หรือไม่

ความเห็น ข้อ ๑๖ กำหนดให้การยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิกที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ระเบียบฯ
ใช้บังคับ มิใช่บังคับโดยความเห็นชอบของสภาประมุขบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทยต้องดำเนินการ
ยื่นคำขอโดยชอบตามระเบียบฯ ภายในระยะเวลาสองปีนับแต่วันที่ระเบียบฯนี้ใช้บังคับ โดยยื่นคำขอให้รับรอง
วัดคาทอลิก พร้อมด้วยข้อมูลเกี่ยวกับที่ตั้งวัด ที่ดินที่ตั้งวัด รายชื่อบาทหลวงซึ่งจะไปประกอบศาสนกิจประจำ
ณ วัดคาทอลิก และข้อมูลอื่นที่จำเป็นเกี่ยวกับการรับรองวัดคาทอลิก ดังนั้น ผู้ยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก
จึงต้องยื่นคำขอพร้อมเอกสารหลักฐานที่แสดงข้อมูลและรายละเอียดดังกล่าวให้ครบถ้วนภายในระยะเวลา
ที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๖ ซึ่งกรมการศาสนาสมควรทำความเข้าใจกับผู้ยื่นคำขอให้ชัดเจนว่าประสงค์ที่จะให้
ผู้ยื่นคำขอแสดงเอกสารหลักฐานใดเพื่อที่จะได้จัดเตรียมข้อมูลดังกล่าวยื่นมาพร้อมกับคำขอเพื่อไม่ให้เกิด
ปัญหาการประวิงเวลาหรือขยายเวลาการยื่นเอกสารประกอบการพิจารณาโดยปริยาย อย่างไรก็ตาม หากในชั้น
การพิจารณาของกรมศาสนาหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีความจำเป็นต้องให้มีการแก้ไขข้อมูลหรือยื่นเอกสาร
ประกอบเพิ่มเติมเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาสองปี ก็อาจกระทำได้โดยต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกในการพิจารณาอนุญาตของทางราชการฯ โดยเคร่งครัด และเมื่อมีการแก้ไขคำขอหรือได้รับ
เอกสารเพิ่มเติมแล้ว กรมการศาสนาหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อให้มีการรับรอง
วัดคาทอลิกได้

(เรื่องเสรีจที ๕๕๗/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการตามกำหนด
ระยะเวลาการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘))

เรื่องที่ ๔ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ : กรณี
การเบิกจ่ายเงินรางวัลประจำปีขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)

ประเด็นที่หนึ่ง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดเพื่อตรวจสอบ
ข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกับคณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
(กพท.) และผู้อำนวยการ กพท. ในห้วงเวลานั้น เป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ในฐานะผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้นและเป็นรัฐมนตรีผู้กำกับดูแลหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น หรือเป็น
อำนาจของประธานคณะกรรมการองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ประธาน
กพท.) (เปลี่ยนชื่อมาจาก กพท. ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนา
พื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒)

ความเห็น ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติ
เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า เมื่อเกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ
แห่งใด และหัวหน้าหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน
ของรัฐแห่งนั้น ให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด
ส่วนกรณีที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐเป็นผู้กระทำให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ ข้อ ๑๒/๑ แห่ง
ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ กำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้กำกับดูแลหรือควบคุมการปฏิบัติงานของหัวหน้าหน่วยงานของรัฐมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการ อย่างไรก็ตาม ข้อ ๑๒/๑ ดังกล่าวจะนำมาใช้เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่กระทำให้เกิดความเสียหายยังอยู่ในตำแหน่งในขณะที่จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เพื่อป้องกันมิให้ผู้ที่เกิดความเสียหายและเป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่พิจารณาเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดรวมทั้งการดำเนินการในขั้นตอนอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วย ส่วนกรณีของผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่กระทำให้เกิดความเสียหายได้พ้นจากตำแหน่งไปแล้ว และผู้ที่ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐคนปัจจุบันมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหาย หัวหน้าหน่วยงานของรัฐคนปัจจุบันย่อมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด ทั้งนี้ ตามแนวความเห็นคณะกรรมการฯ ในเรื่องเสรีจิติ ๑๕๔/๒๕๖๔

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า อาจมีผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหายในการออกระเบียบองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) ว่าด้วยการจัดสรรเงินรางวัลประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และการอนุมัติจ่ายเงินรางวัลประจำปีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ คณะกรรมการบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) ในขณะนั้น และผู้อำนวยการองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) (ผู้อำนวยการ อพท.) ในขณะนั้น การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดจึงพิจารณาตามตำแหน่งของผู้ที่อาจเกี่ยวข้องได้ ดังนี้

๑. กรณีผู้อำนวยการ อพท. ในขณะนั้นน่าจะกระทำให้เกิดความเสียหาย เมื่อผู้อำนวยการ อพท. คนปัจจุบันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหายในกรณีดังกล่าว จึงไม่ต้องให้คณะกรรมการองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (กพท.) ในฐานะผู้กำกับดูแลหรือควบคุมการปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ อพท. เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามข้อ ๑๒/๑ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ แต่ผู้อำนวยการ อพท. คนปัจจุบันมีอำนาจตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบเดียวกันในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดแก่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ อพท. ในขณะนั้นได้

๒. กรณี กพท. ในขณะนั้นน่าจะกระทำให้เกิดความเสียหาย เมื่อ กพท. ชุดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหายได้พ้นจากตำแหน่งไปแล้ว ประกอบกับผู้อำนวยการ อพท. คนปัจจุบันซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหายมิได้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลหรือควบคุมการปฏิบัติงานของ กพท. ชุดดังกล่าว ผู้อำนวยการ อพท. ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของรัฐได้รับความเสียหายจึงมีอำนาจตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ฯ ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดแก่ กพท. ได้โดยไม่ต้องเสนอให้รัฐมนตรีว่ากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะผู้กำกับดูแล อพท. เป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวความเห็นคณะกรรมการฯ ในเรื่องเสรีจิติ ๑๕๔/๒๕๖๔

ประเด็นที่สอง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดจะแต่งตั้งคณะกรรมการชุดเดียวกันทั้งกรณี กพท. และผู้อำนวยการ อพท. ในห้วงเวลานั้นได้หรือไม่

ความเห็น โดยที่อาจมีความเสียหายกรณีการออกระเบียบ อพท. ว่าด้วยการจัดสรรเงินรางวัลประจำปี และการอนุมัติจ่ายเงินรางวัลประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๔ ซึ่ง กพท. และผู้อำนวยการ

อพท. ในขณะนั้นน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้อง โดยเกิดจากมูลละเมิดในเรื่องเดียวกัน หากแยกการแต่งตั้ง คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเป็นหลายคณะ คณะกรรมการแต่ละคณะอาจพิจารณาในแนวทางที่ต่างกัน ได้ กรณีจึงสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงคณะเดียวเพื่อสอบข้อเท็จจริงแก่ กพท. และผู้อำนวยการ อพท. ในขณะนั้นได้ โดยให้ผู้อำนวยการ อพท. คนปัจจุบันซึ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำให้เกิดความเสียหาย เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ทั้งนี้ เทียบเคียงตามความเห็นคณะกรรมการฯ ในเรื่องเสรีที่ ๗๑๑/๒๕๕๒ เรื่องเสรีที่ ๘๗๘/๒๕๕๖ และเรื่องเสรีที่ ๓๘๙/๒๕๖๕

ประเด็นที่สาม บุคคลที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ละเมิดสำหรับกรรมการที่มาจากฝ่ายข้าราชการประจำ จะแต่งตั้งจากข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับใด หรือขึ้นอยู่กับหน่วยงานในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่กรรมการคนดังกล่าวกระทำละเมิดต่อหน่วยงานอื่น สังกัดอยู่จะเป็นผู้พิจารณาว่า ผู้ใดมีความเหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการ

ความเห็น ข้อ ๘ วรรคสอง แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติ เกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ฯ กำหนดว่า คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ละเมิดให้มีจำนวนไม่เกินห้าคน โดยแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นหรือหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น ตามที่เห็นสมควร จึงเป็นกรณีที่ระเบียบดังกล่าวมิได้กำหนดคุณสมบัติหรือระดับตำแหน่งของกรรมการ สอบข้อเท็จจริงไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น ผู้มีอำนาจแต่งตั้งจึงมีดุลพินิจที่จะพิจารณาแต่งตั้งกรรมการได้ ตามความเหมาะสม ตามแนวความเห็นของคณะกรรมการฯ ในเรื่องเสรีที่ ๕๙๕/๒๕๔๕ โดยในส่วนของ ประธานกรรมการ ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจแต่งตั้งที่จะพิจารณาแต่งตั้งโดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถ ของผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นสำคัญ ตามแนวความเห็นของคณะกรรมการฯ ในเรื่องเสรีที่ ๘๗๘/๒๕๕๖ แต่ทั้งนี้ การใช้ดุลพินิจแต่งตั้งบุคคลเป็นประธานกรรมการและกรรมการในคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดต้องมีเหตุผลที่สมควรแก่กรณีและสามารถอธิบายถึงความเหมาะสมของการแต่งตั้งได้ด้วย

อนึ่ง ข้อเท็จจริงอันเป็นที่มาของความเสียหายตามข้อหาเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่ง อพท. เคยหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาและคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง และในครั้งนั้น หารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาอีก โดยทั้งสองเวลาหารือแต่ละครั้งห่างกันนับปี ซึ่งจะทำให้มีปัญหาเรื่อง อายุความการใช้สิทธิเรียกร้อง และหากสิทธิเรียกร้องขาดอายุความก็จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดเพื่อหาผู้ต้องรับผิดชอบในกรณีที่ทำให้ขาดอายุความ ดังนั้น อพท. จึงสมควร ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดโดยรีบด่วนที่สุดต่อไป

(เรื่องเสรีที่ ๕๗๐/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ : กรณีการเบิกจ่ายเงินรางวัลประจำปีขององค์การบริหารการพัฒนา พื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ))

เรื่องที่ ๕ **การอ้างมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทอาศัยอำนาจ ในการออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข**

ประเด็น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการสาธารณสุขในการเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย มิได้เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข ดังนั้น แม้คณะกรรมการสาธารณสุขในการประชุมครั้งที่ ๑๔๑ - ๑/๒๕๖๖ จะมีมติเห็นชอบให้เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง มาตรการการระงับเหตุรำคาญที่เกิดจากการกระทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใด พ.ศ. โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ กรณีดังกล่าวก็มีได้ทำให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขสามารถอ้างมาตรา ๑๐ (๑) มาเป็นบทอาศัยอำนาจในการออกประกาศดังกล่าวได้ เพราะการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ได้ จะต้องมิบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ บัญญัติให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน ดังเช่นกรณีมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง ที่ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป มาตรา ๒๕ (๕) ที่ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนดเหตุอื่นใดที่ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ หรือมาตรา ๒๘/๑ วรรคหนึ่ง ที่ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้การใช้อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในการออกกฎหมายลำดับรองตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่เป็นการใช้อำนาจนอกเหนือไปจากที่กฎหมายแม่บทบัญญัติให้อำนาจไว้ ด้วยเหตุนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงไม่สามารถอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐ (๑) ดังกล่าว ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง มาตรการการระงับเหตุรำคาญที่เกิดจากการกระทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใด พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้

อนึ่ง เมื่อพิจารณาประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง มาตรการการระงับเหตุรำคาญที่เกิดจากการกระทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใดฯ แล้ว เห็นได้ว่า เป็นประกาศที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในกรณีที่พบหรือได้รับแจ้งการกระทำที่ทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใด ว่าต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น และต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้เป็นไปตามกลไกทางกฎหมาย เช่น การแจ้งสิทธิอุทธรณ์กรณีที่มีการออกคำสั่งทางปกครอง และการส่งเรื่องให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบพิจารณาเปรียบเทียบ รวมทั้งกำหนดให้มีการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อร่วมปฏิบัติการในกรณีที่มีความจำเป็น ดังนั้น คณะกรรมการสาธารณสุขสามารถอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ปรับปรุงคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง แนวทางควบคุมเหตุรำคาญจากการกระทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใด พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมแนวทางการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้มีความเหมาะสมและชัดเจนยิ่งขึ้น หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในฐานะผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ อาจมีหนังสือแจ้งเวียนไปยังหน่วยงานที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น สังกัดอยู่เพื่อชักชวนความเข้าใจในการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงาน

สาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในการควบคุม และป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญจากการกระทำให้เกิดกลิ่นหรือควันกัญชา กัญชง หรือพืชอื่นใด ให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นได้

(เรื่องเสรีจี้ที่ ๕๘๔/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การอ้างมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทอาศัยอำนาจในการออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐))

เรื่องที่ ๖ การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็น การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดของผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลทางกฎหมายเหมือนกับการตรวจสอบและให้คำรับรองของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๐ และหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดฯ หรือไม่ และสามารถนำเครื่องชั่งตวงวัดที่ได้รับคำรับรองตามมาตรา ๔๑ นั้นไปใช้ในการการค้าตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดฯ ได้หรือไม่

ความเห็น พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดฯ มีวัตถุประสงค์ประสงค์ในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการชั่งตวงวัด เพื่อให้เครื่องชั่งตวงวัดที่ผลิต นำเข้า ขาย หรือซ่อม เป็นไปตามมาตรฐานที่ได้รับการตรวจสอบและรับรองคุณภาพ และสามารถนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจได้อย่างเป็นธรรม ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๒๕ ที่กำหนดว่าเครื่องชั่งตวงวัดต้องได้รับการตรวจสอบและได้รับคำรับรองของพนักงานเจ้าหน้าที่เว้นแต่เป็นเครื่องชั่งตวงวัดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดยกเว้นการให้คำรับรอง โดยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๗ ได้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดโดยตรวจสอบความถูกต้องเทียบกับแบบมาตรฐานและความถูกต้องตามกฎหมาย หากเครื่องชั่งตวงวัดดังกล่าวมีความถูกต้องให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับหรือแสดงเครื่องหมายคำรับรองที่เครื่องชั่งตวงวัด หรือออกหนังสือสำคัญแสดงการให้คำรับรองแก่เครื่องชั่งตวงวัดดังกล่าว นอกจากนั้น มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดฯ ได้กำหนดให้อธิบดีกรมการค้าภายในอาจขอให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ องค์กรของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือสำนักงาน หรือองค์กรชั่งตวงวัดของรัฐต่างประเทศหรือระหว่างประเทศ ดำเนินการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัด โดยให้ถือว่าเป็นการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และโดยที่พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัดฯ ยังมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการสร้างความเป็นธรรมในการซื้อขายสินค้า และป้องกันการเอาเปรียบจากผู้ให้บริการชั่งตวงวัดอันเป็นประโยชน์โดยตรงในการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งมาตรา ๒๕ ได้กำหนดว่า ในการซื้อขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้ากับผู้อื่น หรือการให้บริการชั่ง ตวง หรือวัด หรือการใช้เครื่องชั่งตวงวัดเพื่อประโยชน์ในการคำนวณค่าตอบแทน ค่าภาษีอากรและค่าธรรมเนียม ห้ามมิให้ผู้ใดใช้เครื่องชั่งตวงวัดที่ไม่มีการให้คำรับรองตามมาตรา ๓๐ หรือที่คำรับรองสิ้นอายุแล้วตามมาตรา ๓๓ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องชั่งตวงวัดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้ยกเว้นการให้คำรับรองตามมาตรา ๒๕ วรรคสองหรือไม่ก็ตาม กรณีจึงย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า หากเป็นการใช้เครื่องชั่งตวงวัดในทางการค้าจะต้องใช้เครื่องชั่งตวงวัดที่ได้รับการตรวจสอบและให้คำรับรองจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๐ หรือที่ถือว่าได้รับ

คำรับรองจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑ เท่านั้น เพื่อให้ประชาชนเกิดความมั่นใจว่า เครื่องซังตวงวัดนั้นมีมาตรฐานความถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด

สำหรับกรณีการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดของผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมเครื่องซังตวงวัด ตามมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ นั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมเครื่องซังตวงวัดสามารถเป็นผู้ตรวจสอบและให้คำรับรองได้เฉพาะเครื่องซังตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อมเองเท่านั้น โดยจะต้องขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อมต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ตามมาตรา ๔๑ เสียก่อน โดยในการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อมจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานกลางซังตวงวัดกำหนดตามมาตรา ๔๒ อีกทั้งไม่มี บทบัญญัติใดที่กำหนดให้การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดของผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมถือเป็นการ ตรวจสอบและให้คำรับรองตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ดังเช่นที่ได้บัญญัติไว้ตามมาตรา ๓๑ และแม้ผู้ผลิต หรือผู้ซ่อมจะสามารถตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดที่ตนผลิตหรือซ่อมได้ก็ตาม แต่ยังคงนำ เครื่องซังตวงวัดนั้นไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและให้คำรับรองภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๓๔ ดังนั้น การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดของผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมตามมาตรา ๔๑ จึงเป็นเพียง การรับรองคุณภาพมาตรฐานของการผลิตและการซ่อมของผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมเท่านั้นซึ่งมีผลทางกฎหมาย ที่แตกต่างจากการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๐ และการตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องซังตวงวัดของหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีตามมาตรา ๓๑ กรณีจึงไม่สามารถนำเครื่องซังตวงวัดที่ได้รับการตรวจสอบและให้คำรับรองจากผู้ผลิตหรือผู้ซ่อมนั้นไปใช้ในทางการค้าตามมาตรา ๒๕ ได้

(เรื่องเสร็จที่ ๕๙๔/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การตรวจสอบและให้คำรับรอง เครื่องซังตวงวัดตามพระราชบัญญัติมาตราซังตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๔))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

มิถุนายน ๒๕๖๖

- ไม่มี -

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

กรกฎาคม ๒๕๖๖

จำนวน ๗ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ การรักษาเสถียรภาพระดับราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงประเภทก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG)

ประเด็น ในช่วงที่คณะกรรมการบริหารนโยบายพลังงาน (กบง.) ยังไม่สามารถดำเนินการได้ คณะกรรมการบริหารกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง (กบน.) สามารถเห็นชอบราคาขายปลีกก๊าซปิโตรเลียมเหลว

ในประเทศตามราคาที กบง. เคยมีมติหรือตามราคาทีเห็นสมควร เพื่อประโยชน์ในการรักษาเสถียรภาพระดับราคาน้ำมันเชื้อเพลิงในประเทศให้อยู่ในระดับทีเหมาะสมในกรณีทีเกิดวิกฤตการณ์ด้านน้ำมันเชื้อเพลิงตามทีมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒ บัญญัติไว้ได้หรือไม่

ความเห็น โดยทีข้อ ๓ (๔) แห่งคำสั่งนายกรัฐมนตรีที ๑๕/๒๕๖๒ เรื่อง กำหนดมาตรการเพื่อแก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง สั่ง ณ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๖๒ ซึ่งออกตามความในมาตรา ๓ วรรคสอง แห่งพระราชกำหนดแก้ไขและป้องกันภาวะการขาดแคลนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดให้ กบง. มีหน้าที่และอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์การคำนวณและการกำหนดราคาขายปลีกสำหรับน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งรวมถึงก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG) และมาตรา ๔ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวกำหนดว่าเมื่อได้มีการปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามพระราชกำหนดนี้แล้ว ให้นายกรัฐมนตรีแจ้งให้คณะรัฐมนตรีทราบเป็นระยะ ๆ ดังนั้น กบง. จึงไม่สามารถเห็นชอบหรือกำหนดราคาขายปลีกสำหรับน้ำมันเชื้อเพลิง ซึ่งรวมถึงก๊าซปิโตรเลียมเหลวแทน กบง. ได้

อย่างไรก็ดี โดยที กบง. ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๖ เห็นชอบการทบทวนการกำหนดราคาขายปลีกปิโตรเลียมเหลว โดยคงราคาขายส่งหน้าโรงกลั่นก๊าซปิโตรเลียมเหลวซึ่งไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่มที ๒๐.๙๑๗๙ บาทต่อกิโลกรัม มีกรอบเป้าหมายเพื่อให้ราคาขายปลีกก๊าซปิโตรเลียมเหลวอยู่ที่ประมาณ ๔๒๓ บาทต่อถัง ๑๕ กิโลกรัม โดยมาตรการดังกล่าวสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๖ และ กบง. ยังมีได้กำหนดมาตรการอื่นทดแทนอันเนื่องมาจากมีการยุบสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๖ และอยู่ระหว่างการจัดให้มีการเลือกตั้ง กบง. ซึ่งมีอำนาจบริหารกิจการของกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงและมีอำนาจตามมาตรา ๕ ประกอบกับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงฯ ในอันทีจะรักษาเสถียรภาพระดับราคาน้ำมันเชื้อเพลิงในประเทศให้อยู่ในระดับทีเหมาะสมในกรณีทีเกิดวิกฤตการณ์ด้านน้ำมันเชื้อเพลิง ย่อมสามารถพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ อัตราเงินส่ง อัตราเงินชดเชย ตลอดจนอนุมัติการจ่ายเงินจากกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงเพื่อให้มีการรักษาเสถียรภาพระดับราคาก๊าซปิโตรเลียมเหลวในประเทศให้อยู่ในระดับทีเหมาะสมได้ ซึ่ง กบง. อาจนำกรอบเป้าหมายราคาขายปลีกก๊าซปิโตรเลียมเหลวที กบง. ได้เคยมีมติไว้มาเป็นแนวทางในการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ อัตราเงินส่ง หรืออัตราเงินชดเชยได้

(เรื่องเสร็จที ๗๖๒/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การรักษาเสถียรภาพระดับราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงประเภทก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG) - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที ๕))

เรื่องที ๒ อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเด็น คนประจำเรือซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นคนประจำเรือไปแล้วและได้ยื่นคำร้องหรือร้องเรียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สังกัดกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานว่า เจ้าของเรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะมีอำนาจรับและวินิจฉัยคำร้องและออกคำสั่งตามมาตรา ๙๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ ให้เจ้าของเรือจ่ายเงินดังกล่าวให้กับคนประจำเรือได้หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๙๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ บัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่มีคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของเรือหรือคนประจำเรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ ได้กำหนดให้เจ้าของเรือต้องปฏิบัติตามกฎหมายในหลายกรณีและยัง

กำหนดให้เจ้าของเรือมีหน้าที่ต้องจ่ายเงิน เช่น ตามมาตรา ๔๙ กำหนดให้เจ้าของเรือต้องจ่ายค่าจ้างและค่า
ล่วงเวลาให้ถูกต้องและตามเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย กรณีที่เจ้าของเรือไม่จ่ายค่าจ้างและค่าล่วงเวลาภายใน
กำหนดเวลา มาตรา ๕๐ บัญญัติให้เจ้าของเรือจ่ายดอกเบี้ยให้แก่คนประจำเรือในระหว่างเวลาผิคนร้อยละ
สิบห้าต่อปี และในกรณีที่เจ้าของเรือจงใจไม่จ่ายเงินตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง เมื่อพ้นกำหนดเวลาเจ็ดวัน
นับแต่วันที่ถึงกำหนดจ่าย เจ้าของเรือต้องจ่ายเงินเพิ่มให้แก่คนประจำเรือร้อยละสิบห้าของเงินที่ค้างจ่าย
ทุกระยะเวลาเจ็ดวัน และได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการจ่ายเงินประเภทต่าง ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเจ็บป่วย
และการได้รับบาดเจ็บของคนประจำเรือที่ทำงานบนเรือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการจัดทำประกันภัยทางทะเล
ค่าสินไหมทดแทนกรณีเรือเสียหายหรือเรือจม ดังนั้น เมื่อเจ้าของเรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิ
การได้รับเงินประเภทต่าง ๆ ของคนประจำเรือตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย จึงเป็นกรณีที่เจ้าของเรือปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตาม
มาตรา ๙๕ (๓) ได้

เมื่อเจ้าของเรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดให้เจ้าของเรือมีหน้าที่
ต้องจ่ายเงิน และคนประจำเรือมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดเนื่องจากการปฏิบัติงานในระหว่างเป็นคน
ประจำเรือให้แก่เจ้าของเรือตามที่พระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ กำหนดไว้ แม้คนประจำเรือคนใดจะพ้น
สภาพจากการเป็นคนประจำเรือแล้ว แต่เมื่อสิทธินั้นเกิดขึ้นในขณะที่เป็นคนประจำเรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ของ
กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานก็ยังคงมีอำนาจรับและวินิจฉัยคำร้อง และอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๕ (๓)
มีคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของเรือจ่ายเงินดังกล่าวเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่พระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ
บัญญัติไว้ได้ ทั้งนี้ ก่อนมีคำสั่งดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีหนังสือสอบถามหรือเรียกเจ้าของเรือ
คนประจำเรือ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือให้ส่งสิ่งของหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการ
พิจารณาด้วยก็ได้ตามที่มาตรา ๙๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันบัญญัติให้อำนาจไว้

สำหรับในประเด็นที่ว่าพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการยื่น
คำร้องและการพิจารณาคำร้องเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดตามพระราชบัญญัตินี้เช่นเดียวกับที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และมาตรา ๑๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น
คณะกรรมการฯ เห็นว่า มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ บัญญัติว่า การจ้างงานระหว่างเจ้าของเรือ
กับคนประจำเรือไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กรณีจึงไม่อาจนำบทบัญญัติใน
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ มาเทียบเคียงตีความเพื่อตัดอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๙๕ (๓)
ในการมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของเรือปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ ได้ และโดยที่
มาตรา ๕ ประกอบกับมาตรา ๙๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเลฯ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงคมนาคมมีอำนาจออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ดังนั้น
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมจึงสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาข้อร้องเรียนและออกคำสั่งของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๙๕ (๓) เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาออกคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ และแม้ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมจะยังไม่ได้ออกประกาศกำหนด
หลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้ อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบในการ
ปฏิบัติราชการของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ
แผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็สามารถกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้เป็นไป
ตามวัตถุประสงค์และเกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้

(เรื่องเสรีจที่ ๗๖๔/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙))

เรื่องที่ ๓ การบริหารจัดการที่ราชพัสดุในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน แต่มีภาระจำนองติดมากับทรัพย์สินนั้น

ประเด็น ทรัพย์สินที่ตกเป็นของแผ่นดินจะทำให้หนี้จำนองระงับไปหรือไม่

ความเห็น ในกรณีที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปง.) ได้ส่งมอบทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ยังติดจำนองดังกล่าวให้แก่กรมธนารักษ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการดำเนินการกับทรัพย์สินที่ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๖ ทรัพย์สินดังกล่าวจึงเป็นที่ราชพัสดุที่กรมธนารักษ์สามารถบริหารจัดการให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยที่ราชพัสดุได้ต่อไป

ส่วนปัญหาว่าจำนองจะระงับไปด้วยหรือไม่นั้น โดยที่มาตรา ๗๔๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) บัญญัติเหตุที่ทำให้จำนองระงับสิ้นไปไว้ ๖ ประการ ได้แก่ (๑) เมื่อหนี้ที่ประกันระงับสิ้นไปด้วยเหตุประการอื่นใดมิใช่เหตุอายุความ (๒) เมื่อปลดจำนองให้แก่ผู้จำนองด้วยหนังสือเป็นสำคัญ (๓) เมื่อผู้จำนองหลุดพ้น (๔) เมื่อถอนจำนอง (๕) เมื่อขายทอดตลาดทรัพย์สินซึ่งจำนองตามคำสั่งศาลอันเนื่องมาแต่การบังคับจำนองหรือถอนจำนองหรือเมื่อมีการขายทอดตลาดทรัพย์สินซึ่งจำนองตามมาตรา ๗๒๙/๑ และ (๖) เมื่อเอาทรัพย์สินซึ่งจำนองหลุด ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มิได้บัญญัติเหตุที่ทำให้จำนองเป็นอันระงับสิ้นไปไว้เป็นประการอื่น กรณีจึงต้องพิจารณาตามมาตรา ๗๔๔ แห่ง ป.พ.พ. และโดยที่ข้อเท็จจริงที่กรมธนารักษ์หรือมานี้ไม่เข้าเหตุตามบทบัญญัติดังกล่าว จำนองจึงยังไม่ระงับสิ้นไป

(เรื่องเสรีจที่ ๗๘๖/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การบริหารจัดการที่ราชพัสดุในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินแต่มีภาระจำนองติดมากับทรัพย์สินนั้น - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗))

เรื่องที่ ๔ การจ่ายบำเหน็จตอบแทนของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

ประเด็นที่หนึ่ง การคำนวณบำเหน็จตอบแทนของนาย ก. ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานกรรมการและตำแหน่งกรรมการในคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า จะต้องคำนวณโดยนำ “อัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือน” ในตำแหน่งใด และ “ระยะเวลาตั้งแต่วันที่มิคำสั่งแต่งตั้งจนถึงวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่” ในตำแหน่งใด นับตั้งแต่วันที่ใดถึงวันที่ใด มาเป็นฐานในการคำนวณ ทั้งนี้ หากคำนวณโดยแบ่งสัดส่วนตามระยะเวลาการดำรงตำแหน่งในแต่ละตำแหน่ง จะถือว่าวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประธานกรรมการคือวันใด และหากมีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งกรรมการน้อยกว่า ๑ ปีบริบูรณ์ จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จตอบแทนหรือไม่

ความเห็น เมื่อพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มิได้กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ หรือเงื่อนไขในการลาออกไว้โดยเฉพาะ โดยหลักแล้ว ต้องถือเจตนาของผู้ลาออกเป็นสำคัญเพราะเป็นสิทธิเฉพาะตัวของผู้นั้น และย่อมแสดงเจตนาลาออกด้วยวาจา เป็นหนังสือ หรือโดยวิธีอื่นใดก็ได้ หากแสดงให้รู้ถึงความประสงค์จะลาออกอย่างแน่นอนโดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ การลาออกย่อมมีผลทางกฎหมายโดยสมบูรณ์นับแต่วันที่ได้มีการแสดงเจตนาลาออกหรือนับแต่วันที่ได้กำหนดเป็นเงื่อนไขแห่งการลาออกไว้เมื่อปรากฏว่า นาย ก. ประธานกรรมการคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า และกรรมการในคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า (กขค.) ได้แจ้งการลาออกด้วยวาจาต่อที่ประชุม กขค. ในคราวประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๖ ว่า ขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการและประธานที่ประชุม กขค. โดยมอบให้รองประธานทำหน้าที่ต่อไป โดยมีได้กำหนดเงื่อนไขหรือเงื่อนไขใดเพิ่มเติมและมีได้แจ้งว่าจะยื่นหนังสือขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการการแข่งขันทางการค้าในภายหลัง การลาออกจึงย่อมมีผลสมบูรณ์นับแต่วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่นาย ก. ได้แสดงเจตนาลาออกแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องยื่นหนังสือขอลาออกอีก หนังสือขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการจึงมีผลแต่เพียงการยืนยันว่าการลาออกนั้นเป็นการลาออกเฉพาะตำแหน่งประธานกรรมการ ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องเสรีที่ ๗๘/๒๕๕๔

สำหรับประเด็นว่า เมื่อนาย ก. ขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการแล้ว นาย ก. จะยังคงดำรงตำแหน่งกรรมการต่อไปได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับการสรรหาและแต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการในกฎหมายนั้น สามารถแบ่งได้เป็น ๒ แบบ แบบที่หนึ่ง ได้แก่ การที่กฎหมายบัญญัติให้มีกระบวนการสรรหาและแต่งตั้งประธานกรรมการแยกต่างหากจากกรรมการตั้งแต่เริ่มจนถึงสิ้นสุดกระบวนการตั้งเช่นกรณีของนายกสภามหาวิทยาลัยกับกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ และประธานกรรมการขององค์การมหาชนกับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขององค์การมหาชนที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งกรณีเช่นนี้ หากประธานกรรมการลาออกจากตำแหน่งแล้วย่อมไม่มีตำแหน่งกรรมการรองรับเนื่องจากไม่เคยได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการมาก่อน แบบที่สอง ได้แก่ การที่กฎหมายบัญญัติให้มีกระบวนการสรรหากรรมการมาก่อนและเมื่อได้รับคัดเลือกหรือได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการแล้ว กรรมการจึงประชุมเพื่อเลือกกันเองเป็นประธานกรรมการแล้วจึงเสนอรายชื่อเพื่อแต่งตั้งต่อไป หากไม่มีเงื่อนไขพิเศษเพิ่มเติมเป็นประการอื่น ประธานกรรมการย่อมมีสถานะเป็นกรรมการด้วย และเป็นการแสดงให้เห็นว่าประธานกรรมการต้องแต่งตั้งจากกรรมการ กรณีเช่นนี้ประธานกรรมการจึงยังคงสถานะกรรมการอยู่ เช่นประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานวุฒิสภา ดังนั้น แม้ประธานกรรมการลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการแล้ว ก็ยังคงสามารถดำรงตำแหน่งกรรมการต่อไปได้

เมื่อมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้าฯ กำหนดให้คณะกรรมการสรรหาพิจารณาคัดเลือกบุคคลที่จะเป็นกรรมการ และเสนอให้คณะรัฐมนตรีเห็นชอบบุคคลเป็นกรรมการ และให้กรรมการดังกล่าวประชุมร่วมกันเพื่อเลือกกันเองเป็นประธานกรรมการและรองประธานกรรมการหนึ่งคนก่อนเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อมีคำสั่งแต่งตั้ง โดยในการแต่งตั้งนั้น มาตรา ๗ ได้กำหนดให้คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ประกอบด้วย ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการหนึ่งคน และกรรมการอื่นอีกห้าคนที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจากบุคคลที่ผ่านการคัดเลือกโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีไม่มีอำนาจใช้ดุลพินิจเพราะเป็นอำนาจผูกพัน โดยต้องแต่งตั้งจากบุคคลที่ผ่านการคัดเลือกโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีเท่านั้น ส่วนการพ้นจากตำแหน่งประธานกรรมการนั้น แม้ในมาตรา ๑๔ วรรคสองจะบัญญัติว่า เมื่อประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ หรือกรรมการพ้นจากตำแหน่งในกรณีอื่นนอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ เช่น ตาย ลาออก ให้ดำเนินการคัดเลือกและแต่งตั้งประธานกรรมการ รองประธาน

กรรมการ หรือกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาร่วมกับมาตรา ๑๕ ซึ่งบัญญัติไว้ในกรณีที่ ประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๔ ให้คณะกรรมการประชุมเลือก กรรมการคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการ และให้เสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อมีคำสั่ง แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการ แล้วแต่กรณี จึงทำให้เข้าใจได้ว่า มาตรา ๑๔ วรรคสอง ย่อมใช้บังคับแก่กรณีที่บุคคลนั้นพ้นจากตำแหน่งทั้งประธานกรรมการและกรรมการในคราวเดียว เช่น กรณีที่ ประธานกรรมการตาย ขาดคุณสมบัติ มีลักษณะต้องห้ามหรือลาออกจากทั้งตำแหน่งประธานกรรมการ และกรรมการ จึงจะต้องมีการดำเนินการคัดเลือกและแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ส่วนมาตรา ๑๕ ย่อมใช้บังคับแก่ กรณีที่บุคคลนั้นพ้นจากตำแหน่งประธานกรรมการแต่ยังคงดำรงตำแหน่งกรรมการต่อไป จึงไม่ต้องการ ดำเนินการคัดเลือกและแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง แต่ให้มีการประชุมคณะกรรมการเพื่อเลือกประธาน กรรมการและเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อมีคำสั่งแต่งตั้งประธานต่อไป ดังนั้น กรณีตามข้อหาข้อนี้ เมื่อนาย ก. ขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการแต่ยังคงทำหน้าที่เป็นกรรมการต่อไป นาย ก. จึงยังคงดำรงตำแหน่ง กรรมการต่อไปได้

ส่วนประเด็นว่า การนับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของนาย ก. จะต้องคำนวณโดยนับแต่ ระยะเวลาใดมาเป็นฐานในการคำนวณ นั้น เมื่อปรากฏว่า ภายหลังจากที่นาย ก. แจ้งการลาออกจากตำแหน่ง ประธานกรรมการการแข่งขันทางการค้าแล้ว นาย ก. ยังคงปฏิบัติหน้าที่เป็นกรรมการและเข้าประชุมในฐานะ กรรมการมาโดยตลอดจนถึงวันที่นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการชุดใหม่เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๖๖ กรณีดังกล่าวจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่มาอย่างต่อเนื่องทั้งในฐานะประธานกรรมการและกรรมการจนสิ้นสุด การปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้น จึงต้องนับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งกรรมการต่อเนื่องกับการดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการด้วย ด้วยเหตุดังกล่าว เมื่อระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของนาย ก. ตั้งแต่วันที่ มีคำสั่งแต่งตั้ง เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ มีระยะเวลา ไม่น้อยกว่า ๑ ปีบริบูรณ์แล้ว นาย ก. ย่อมมีสิทธิได้รับบำเหน็จตอบแทนเมื่อพ้นจากตำแหน่งตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๖๑ แต่ฐานในการคำนวณบำเหน็จตอบแทน ต้องเป็นไปตามอัตราค่าตอบแทนที่เป็น เงินเดือนที่นาย ก. ได้รับในแต่ละการดำรงตำแหน่งซึ่งมีอัตราที่แตกต่างกัน กล่าวคือ นำอัตราค่าตอบแทน ที่เป็นเงินเดือนในตำแหน่งประธานกรรมการตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ประธานกรรมการ และนำอัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือนในตำแหน่ง กรรมการตั้งแต่วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๖ จนถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่ กรรมการ มาคำนวณเป็นบำเหน็จตอบแทนให้แก่ นาย ก. ต่อไป

ประเด็นที่สอง การคำนวณบำเหน็จตอบแทนของนาย ส. ซึ่งดำรงตำแหน่งกรรมการและ ตำแหน่งรองประธานกรรมการ จะต้องคำนวณโดยนำ “อัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือน” ในตำแหน่งใด และ “ระยะเวลาตั้งแต่วันที่ มีคำสั่งแต่งตั้งจนถึงวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่” ในตำแหน่งใด นับตั้งแต่วันที่ใด ถึงวันใด มาเป็นฐานในการคำนวณ ทั้งนี้ หากคำนวณโดยแบ่งสัดส่วนตามระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง ในแต่ละตำแหน่ง และมีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งรองประธานกรรมการน้อยกว่า ๑ ปีบริบูรณ์ จะมีสิทธิ ได้รับบำเหน็จตอบแทนหรือไม่

ความเห็น เมื่อนาย ส. ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการการแข่งขันทางการค้าเมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕ ก่อนที่นาย ส. จะดำรงตำแหน่งครบวาระ นาย ส. ได้รับ แต่งตั้งเป็นรองประธานกรรมการการแข่งขันทางการค้าตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทาง การค้าฯ เนื่องจากรองประธานกรรมการเดิมพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๔ (๔) ประกอบกับมาตรา ๙ (๒)

แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยมีได้เป็นการแต่งตั้งประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ หรือกรรมการ ในวาระใหม่ ดังนั้น การนับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของนาย ส. จึงต้องนับระยะเวลาตั้งแต่ที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นกรรมการต่อเนื่องกับการดำรงตำแหน่งรองประธานกรรมการด้วย ส่วนฐานในการคำนวณบำเหน็จตอบแทน ต้องเป็นไปตามอัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือนที่นาย ส. ได้รับในแต่ละการดำรงตำแหน่งซึ่งมีอัตราที่แตกต่างกัน กล่าวคือ นำอัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือนในตำแหน่งกรรมการตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๕ อันเป็นวันที่สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่กรรมการ และนำอัตราค่าตอบแทนที่เป็นเงินเดือน ในตำแหน่งรองประธานกรรมการตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕ จนถึงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่ สิ้นสุดการปฏิบัติหน้าที่รองประธานกรรมการ มาคำนวณเป็นบำเหน็จตอบแทนให้แก่ นาย ส. ต่อไป

(เรื่องเสรีจิติ ๘๑๕/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การจ่ายบำเหน็จตอบแทนของ คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า - คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑ คณะที่ ๒ และคณะที่ ๑๓))

เรื่องที่ ๕ การปฏิบัติหน้าที่และการประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติตามพระราชบัญญัติสภาเกษตรกร แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเด็นที่หนึ่ง เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเกษตรกรจังหวัดชุดใหม่และได้ประธานสภา เกษตรกรจังหวัดคนใหม่ตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว ประธานสภาเกษตรกรจังหวัดคนใหม่จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติตามมาตรา ๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ ได้เมื่อใด

ความเห็น กฎหมายได้กำหนดองค์ประกอบและกระบวนการได้มาซึ่งสภาเกษตรกรแห่งชาติ โดยกำหนดให้สภาเกษตรกรแห่งชาติ นอกจากต้องมีสมาชิกครบถ้วนทั้งสามประเภทแล้วจะต้องมีการประกาศ รายชื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติชุดใหม่ในราชกิจจานุเบกษาด้วย ตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนด องค์ประกอบของสภาเกษตรกรแห่งชาติไว้สามประเภท ประกอบด้วย (๑) ประธานสภาเกษตรกรจังหวัด ซึ่งเป็นสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติโดยตำแหน่ง (๒) สมาชิกประเภทตัวแทนองค์กรเกษตรกร และ (๓) สมาชิกผู้ทรงคุณวุฒิ และเมื่อได้ประธานสภาเกษตรกรจังหวัดคนใหม่ตามมาตรา ๓๕ แล้ว ก็จะต้องดำเนินการ ตามมาตรา ๖ กล่าวคือ ให้เลขาธิการสภาเกษตรกรแห่งชาติจัดให้มีการประชุมของประธานสภาเกษตรกรจังหวัด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายชื่อดังกล่าว เพื่อเลือกตัวแทนองค์กรเกษตรกรตามมาตรา ๕ (๒) และให้ สมาชิกตามมาตรา ๕ (๑) และ (๒) เลือกสมาชิกผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) เพื่อให้ครบองค์ประกอบของ สภาเกษตรกรแห่งชาติ

เมื่อได้สมาชิกครบถ้วนตามมาตรา ๕ หรือถือว่าครบถ้วนตามมาตรา ๖ แล้ว ให้เลขาธิการสภา เกษตรกรแห่งชาติประกาศรายชื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติในราชกิจจานุเบกษามาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติฯ หากดำเนินการตามกระบวนการดังกล่าวครบถ้วนแล้ว ย่อมถือว่าการเป็นสภาเกษตรกรแห่งชาติสมบูรณ์โดยกฎหมายและสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีจุดเริ่มต้นของ กระบวนการประชุมครั้งแรกของสภาเกษตรกรแห่งชาติชุดใหม่ของแต่ละครั้ง เพื่อเลือกประธานและรองประธาน สภาเกษตรกรแห่งชาติให้ครบถ้วนสมบูรณ์และจะได้ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของสภาเกษตรกร

แห่งชาติตามที่พระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติฯ กำหนดไว้ต่อไปได้ ซึ่งคณะกรรมการฯ เห็นว่าการตีความกฎหมายในเรื่องนี้เป็นการตีความไปในทางที่เป็นผลเพื่อให้กฎหมายบังคับได้และตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

เมื่อสำนักงานสภาเกษตรกรแห่งชาติยังไม่ได้จัดให้มีการเลือกสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติตามมาตรา ๕ (๒) และ (๓) และยังไม่มีการประกาศรายชื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติชุดใหม่ในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ประธานสภาเกษตรกรจังหวัดคนใหม่จึงยังไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่สมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติได้

ประเด็นที่สอง ในระหว่างที่ยังไม่มีการประกาศรายชื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติชุดใหม่ในราชกิจจานุเบกษาจะยังคงสามารถจัดประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติได้หรือไม่

ความเห็น เมื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะมีการประกาศรายชื่อสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติชุดใหม่ตามมาตรา ๘ วรรคสอง ดังนั้นหากมีวาระการประชุมที่จะต้องเสนอให้สภาเกษตรกรแห่งชาติพิจารณาเพื่อปฏิบัติการตามหน้าที่และอำนาจตามพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติฯ ก็สามารถจัดประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติดังกล่าวได้

อนึ่ง กรณีที่สำนักงานสภาเกษตรกรแห่งชาติมีการอ้างถึงความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องเสรีจที่ ๑๓๕๐/๒๕๖๔ นั้น เป็นกรณีที่มีข้อเท็จจริงไม่เหมือนกัน โดยกรณีตามเรื่องเสรีดังกล่าวเป็นการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง แต่ข้อหาเรื่องนี้เป็นการเลือกตั้งเพื่อดำรงตำแหน่งตามวาระของสมาชิกสภาเกษตรกรแห่งชาติหรือเลือกตั้งทั่วไป ซึ่งมีกระบวนการเข้าสู่ตำแหน่งตามกฎหมายตามมาตรา ๖ และมาตรา ๑๕ ที่ต้องกระทำก่อน เพื่อประโยชน์ในการเริ่มนับวาระการดำรงตำแหน่งจึงไม่อาจนำแนวการให้ความเห็นดังกล่าวมาใช้กับประเด็นตามที่หาเรื่องนี้ได้

(เรื่องเสรีจที่ ๘๕๑/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติหน้าที่และการประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติตามพระราชบัญญัติสภาเกษตรกรแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗))

เรื่องที่ ๖ อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินในการดำเนินการตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็น คณะกรรมการธุรกรรมตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จะมีอำนาจพิจารณามีมติให้เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (เลขาธิการ ปปง.) ดำเนินการตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ เพื่อส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นคำขอฝ่ายเดียวร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินนั้นไว้ชั่วคราวก่อนมีคำสั่งตามมาตรา ๕๑ ได้หรือไม่

ความเห็น มาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ กำหนดหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมในการตรวจสอบธุรกรรมหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดสั่งยับยั้งการทำธุรกรรมที่เกี่ยวข้องหรืออาจเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินไว้ชั่วคราวตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ สั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

อาจมีการโอน จำหน่าย ยักย้าย ปกปิด หรือซ่อนเร้นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๔๘ เสนอรายงานการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปปง.) รวมถึงการกำกับ ดูแล และควบคุมให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.) และเลขาธิการ ปปง. ปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นอิสระและตรวจสอบได้ ซึ่งคณะกรรมการธุรกรรมย่อมมีอำนาจ ดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดจนกว่าจะมีการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ศาลสั่ง ให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙

สำหรับการกล่าวอ้างถึงบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมในการร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (เรื่องเสรีจที่ ๖๓๑/๒๕๕๒) นั้น เรื่องดังกล่าวเป็นการหารือเกี่ยวกับอำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ซึ่งเป็นการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตกเป็นของแผ่นดิน อันเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องมาจากการดำเนินการตามมาตรา ๔๘ โดยเป็นกระบวนการก่อนเข้าสู่การพิจารณาของศาล จึงจำเป็นต้องมีการตรวจสอบและควบคุมการใช้อำนาจดังกล่าวเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยมีคณะกรรมการธุรกรรมเป็นผู้พิจารณาก่อนส่งเรื่องให้เลขาธิการ ปปง. ดำเนินการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินต่อไป ซึ่งแตกต่างจากกรณีตามมาตรา ๕๕ ที่กำหนดให้เลขาธิการ ปปง. จะส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นคำขอฝ่ายเดียวร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวก่อนมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินก็ได้ ซึ่งเป็นขั้นตอนหลังจากที่พนักงานอัยการได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ แล้ว กรณีจึงอยู่ในอำนาจของศาลที่จะพิจารณาและตรวจสอบว่ามีพยานหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าคำขอนั้นมีเหตุอันสมควรที่จะมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวหรือไม่ มิได้เป็นอำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมที่จะเป็นผู้พิจารณาดำเนินการในลักษณะทำนองเดียวกับมาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๙ ดังนั้น เลขาธิการ ปปง. จึงมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๕๕ ได้ โดยไม่ต้องมีมติหรือได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการธุรกรรมก่อน แต่อย่างไรก็ดี เพื่อให้การดำเนินการตามกฎหมายของเลขาธิการ ปปง. เป็นไปด้วยความรอบคอบ คำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน คณะกรรมการธุรกรรมย่อมมีหน้าที่และอำนาจในการกำกับ ดูแล และควบคุมการปฏิบัติหน้าที่ของเลขาธิการ ปปง. ให้เป็นไปอย่างมีอิสระและตรวจสอบได้ตามมาตรา ๓๔ (๕) หากคณะกรรมการธุรกรรมจะพิจารณามีมติให้ความเห็นชอบหรือตรวจสอบเกี่ยวกับการดำเนินการใด ๆ ของเลขาธิการ ปปง. ซึ่งรวมถึงการที่เลขาธิการ ปปง. ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นคำขอฝ่ายเดียวร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้เป็นการชั่วคราวเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานภายในองค์กรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มครองสิทธิของประชาชน คณะกรรมการธุรกรรมย่อมสามารถกระทำได้

(เรื่องเสรีจที่ ๘๕๔/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินในการดำเนินการตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑))

เรื่องที่ ๗ การปฏิบัติตามสัญญาจ้างที่มูลนิธิการณ์เป็นคู่สัญญาก่อนการจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์

ประเด็น บรรดาทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ภาระผูกพันต่าง ๆ ของโรงพยาบาลจุฬาภรณ์แต่เดิม ที่กระทำให้ขึ้นโดยมูลนิธิการณ์ ได้โอนมายังราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์โดยผลของพระราชบัญญัติราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ด้วยหรือไม่

ความเห็น กรณีนี้สืบเนื่องจากมูลนิธิการณ์ในฐานะที่เป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้เข้าทำสัญญาจ้างเอกชนคู่สัญญา เพื่อให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการให้บริการรักษาผู้ป่วย มะเร็งและการวิจัยศึกษาทางด้านคลินิกตามวัตถุประสงค์ของโรงพยาบาลจุฬาภรณ์ซึ่งเป็นองค์กรหรือหน่วยงานภายใต้มูลนิธิการณ์สำเร็จลุล่วง เมื่อได้มีการนำสถาบันวิจัยจุฬาภรณ์และโรงพยาบาลจุฬาภรณ์ มารวมเข้าเป็นส่วนงานในราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ โดยให้ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย สร้าง ประมวล ประยุกต์ ส่งเสริม เผยแพร่ พัฒนา จัดการศึกษาและผลิตบุคลากรในระดับสูง เพื่อสร้างองค์ความรู้ เป็นศูนย์ความเป็นเลิศทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม การแพทย์ และการสาธารณสุข ให้บริการทางการแพทย์และการสาธารณสุขแก่ประชาชน ให้ความช่วยเหลือผู้ยากไร้และผู้ประสบภัยพิบัติ รวมทั้ง ส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งรวมวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งโรงพยาบาลจุฬาภรณ์อยู่ด้วย เมื่อปรากฏว่า ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ได้รับโอนเงินรายได้สะสมของโรงพยาบาลจุฬาภรณ์ภายใต้มูลนิธิมาใช้ในการดำเนินงาน รวมทั้งได้รับอนุญาตให้ใช้ครุภัณฑ์ ทรัพย์สินต่าง ๆ และอาคารโรงพยาบาลจุฬาภรณ์ ที่มูลนิธิการณ์ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เพื่อดำเนินงานกิจการของราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ โดยมีข้อผูกพันว่าราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ จะเป็นผู้ดูแลบำรุงรักษาให้ทรัพย์สินดังกล่าวสามารถใช้งานได้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป อีกทั้งได้รับโอนหนี้สินตามสัญญาจ้างเป็นค่าใช้จ่ายค้ำจ่ายของราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ ดังนั้น เมื่อเอกชน คู่สัญญาได้ปฏิบัติงานตามสัญญาจ้างเสร็จสิ้นแล้ว ราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์จึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าจ้างค้ำจ่าย ตามสัญญาแทนมูลนิธิการณ์

(เรื่องเสร็จที่ ๘๗๐/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติตามสัญญาจ้างที่มูลนิธิการณ์เป็นคู่สัญญาก่อนการจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

สิงหาคม ๒๕๖๖

จำนวน ๔ เรื่อง

เรื่องที่ ๑ อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

ประเด็น (๑) ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ที่ปรึกษาของประธานสภากรุงเทพมหานคร และรองประธานสภากรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง นักวิชาการประจำ คณะกรรมการสามัญและเลขานุการประธานคณะกรรมการสามัญ ประจำสภากรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ผู้ช่วยดำเนินงานของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๔๐ ตราขึ้นโดยถูกต้องหรือไม่ (๒) เมื่อข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครทั้งสามฉบับยังไม่ถูกยกเลิก การแต่งตั้งบุคคล เพื่อดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามข้อบัญญัติดังกล่าว และการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งนั้น สามารถ

กระทำได้หรือไม่ และ (๓) กรุงเทพมหานครสามารถตั้งงบประมาณรายจ่ายเงินค่าตอบแทนรายเดือนให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้หรือไม่

ความเห็น การดำเนินการใด ๆ ของกรุงเทพมหานครต้องอยู่ภายใต้วัตถุประสงค์และหน้าที่และอำนาจตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ หรือตามที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นหน้าที่และอำนาจของกรุงเทพมหานคร เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครฯ ไม่ได้กำหนดให้มีตำแหน่งที่ปรึกษาของประธานสภากรุงเทพมหานครและรองประธานสภากรุงเทพมหานคร ตำแหน่งนักวิชาการประจำคณะกรรมการสามัญและเลขานุการประธานคณะกรรมการสามัญ ประจำสภากรุงเทพมหานคร หรือตำแหน่งผู้ช่วยดำเนินงานของสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ซึ่งแตกต่างจากมาตรา ๒๘ ที่กำหนดให้มีตำแหน่งเลขานุการประธานสภากรุงเทพมหานครและเลขานุการรองประธานสภากรุงเทพมหานคร หรือมาตรา ๕๖ ที่กำหนดให้มีตำแหน่งเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและผู้ช่วยเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร หรือมาตรา ๕๗ ที่กำหนดให้มีตำแหน่งประธานที่ปรึกษา ที่ปรึกษา และคณะที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ประกอบกับมาตรา ๙๗ กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ากรุงเทพมหานครจะตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครขึ้นได้ในสี่กรณีเท่านั้น ได้แก่ (๑) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามหน้าที่และอำนาจของกรุงเทพมหานคร (๒) เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร (๓) การดำเนินการพาณิชย์ของกรุงเทพมหานคร และ (๔) การคลัง การงบประมาณ การเงิน การทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ โดยมีได้กำหนดให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อกำหนดให้มีตำแหน่งผู้ปฏิบัติหน้าที่อื่นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครฯ ดังนั้น กรุงเทพมหานครจึงไม่มีอำนาจตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อแต่งตั้งที่ปรึกษาของประธานสภากรุงเทพมหานครและรองประธานสภากรุงเทพมหานคร นักวิชาการประจำคณะกรรมการสามัญและเลขานุการประธานคณะกรรมการสามัญ ประจำสภากรุงเทพมหานคร และผู้ช่วยดำเนินงานของสมาชิกสภากรุงเทพมหานครได้ และเมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องให้ความเห็นเกี่ยวกับการจ่ายค่าตอบแทนหรือการตั้งงบประมาณรายจ่ายเงินค่าตอบแทนรายเดือนให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอีก

(เรื่องเสร็จที่ ๘๙๙/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑))

เรื่องที่ ๒ สถานะของคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

ประเด็นที่หนึ่ง เมื่อคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เข้ารับหน้าที่ คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ เรื่อง การแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔ จะสิ้นสุดลงหรือไม่ เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ได้ดำเนินการตามมาตรา ๒๗๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ความเห็น หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๙๘/๒๕๕๗ เรื่อง การแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยในประกาศดังกล่าวได้กำหนดให้มีคณะกรรมการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้เป็นการบริหารงานในระดับแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งต่อมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ได้บัญญัติรองรับให้ประกาศดังกล่าวที่ออกก่อน

วันที่รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ มีผลใช้บังคับต่อไปได้จนกว่าจะมีกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรี หรือคำสั่ง แก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิก และเมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มีผลใช้บังคับ มาตรา ๒๓๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้บรรดาประกาศของคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่ประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งรวมถึงประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๙๘/๒๕๕๗ ซึ่งเป็นประกาศที่มีผลใช้บังคับในทางบริหารเป็นประกาศที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย และมีผลใช้บังคับโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญต่อไป และหากจะมีการยกเลิกหรือแก้ไขเพิ่มเติมประกาศที่มีลักษณะเป็นการใช้อำนาจทางบริหารดังกล่าว ให้กระทำได้โดยคำสั่งนายกรัฐมนตรีหรือมติคณะรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี และเมื่อปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ นายกรัฐมนตรีได้ออกคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ เรื่อง การแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๑ (๖) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ เพื่อปรับปรุงกลไกและการบริหารจัดการการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ตามที่เคยกำหนดไว้ในประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงถือได้ว่าคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ ได้ยกเลิกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๙๘/๒๕๕๗ฯ แล้ว ประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าวที่เคยถูกรงรับให้มีผลใช้บังคับต่อไปตามมาตรา ๒๓๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงไม่มีอยู่อีกต่อไป และไม่อาจถือได้ว่าคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ เป็นคำสั่งที่ดำเนินการตามมาตรา ๒๓๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย สำหรับกรณีที่คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ จะมีผลใช้บังคับอยู่ต่อไปหรือไม่นั้น เห็นว่า โดยที่นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลได้ออกคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๑ (๖) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินฯ เพื่อกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลชุดที่ตนเป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อรัฐบาลนั้นพ้นจากหน้าที่และคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เข้ารับหน้าที่ คำสั่งนายกรัฐมนตรีดังกล่าวย่อมสิ้นสุดลงไปด้วย

ประเด็นที่สอง เมื่อคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เข้ารับหน้าที่ คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๓๑๑/๒๕๖๔ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ต่อไปหรือไม่ และคณะกรรมการผู้แทนพิเศษของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่แต่งตั้งขึ้นตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ จะต้องพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะหรือไม่ หรือพ้นจากตำแหน่งเฉพาะประธานกรรมการ และให้มีการสรรหาประธานกรรมการขึ้นใหม่

ความเห็น เมื่อคณะกรรมการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ และคณะกรรมการผู้แทนพิเศษของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งขึ้นโดยผลของคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ ที่สิ้นสุดลงแล้วดังกล่าว โดยมีใช่เป็นคณะกรรมการตามบทบัญญัติของกฎหมายหรือตามระเบียบปฏิบัติราชการประจำ ดังนั้น เมื่อความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลง และรัฐมนตรีทั้งคณะต้องพ้นจากตำแหน่งในการบริหารราชการแผ่นดินไปเมื่อใด คณะกรรมการทั้งสองคณะดังกล่าวย่อมพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะไปพร้อมกันด้วย โดยจะพ้นจากตำแหน่งเมื่อคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เข้ารับหน้าที่ ทั้งนี้ ตามความเห็นที่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสรีจที่ ๕๑๑/๒๕๓๓ และเรื่องเสรีจที่ ๕๕๖/๒๕๕๒

ประเด็นที่สาม กรณีที่คณะกรรมการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ และคณะกรรมการผู้แทนพิเศษของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้พ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ

สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติจะต้องเสนอคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาหรือเพื่อทราบหรือไม่ และจะต้องเสนอนายกรัฐมนตรีลงนามในคำสั่งเกี่ยวกับการยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งเดิมหรือไม่

ความเห็น เมื่อได้พิจารณาแล้วว่าคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๙/๒๕๖๔ฯ สิ้นสุดลงเมื่อคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่เข้ารับหน้าที่ ซึ่งเป็นผลให้คณะกรรมการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนใต้ และคณะกรรมการผู้แทนพิเศษของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่แต่งตั้งขึ้นตามคำสั่งดังกล่าวสิ้นสุดลงพร้อมกันด้วย หากสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติเห็นสมควรคงคำสั่งนายกรัฐมนตรี และคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวต่อไป โดยอาจพิจารณาปรับปรุงกลไกและการบริหารงานให้เป็นไปตามนโยบายของคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ที่ได้แถลงต่อรัฐสภา รวมถึงปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการดังกล่าวให้เหมาะสม ก็สามารถมีข้อเสนอไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการเสนอนายกรัฐมนตรีได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘

(เรื่องเสร็จที่ ๙๔๒/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง สถานะของคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒))

เรื่องที่ ๓ การส่งมอบตัวอย่างข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ (Spectrum plot) ของดาวเทียมชั่วคราว (Interim satellite) เพื่อรักษาสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียม

ประเด็น กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (ดศ.) จะส่งมอบตัวอย่างข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ของดาวเทียมชั่วคราว ณ ตำแหน่งวงโคจร ๕๐.๕ องศาตะวันออก ให้แก่สำนักงาน กสทช. ได้โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ความเห็น โดยที่ปัจจุบันคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) มีหน้าที่และอำนาจประสานงานเกี่ยวกับการบริหารคลื่นความถี่ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเป็นหน่วยงานอำนาจการของรัฐในนามของรัฐบาลไทยในการบริหารกิจการสื่อสารระหว่างประเทศกับสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (International Telecommunication Union : ITU) และหน่วยงานต่างประเทศด้านการบริหารคลื่นความถี่ รวมทั้งสนับสนุนกิจการของรัฐเพื่อให้มีดาวเทียมหรือให้ได้มาซึ่งสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมอันเป็นสมบัติของชาติตามมาตรา ๖๐ และมาตรา ๒๗๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับมาตรา ๒๗ (๑๔) และ (๑๔/๑) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ การที่สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.) ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ (Spectrum plot) ของดาวเทียมชั่วคราว (Interim satellite) ณ ตำแหน่งวงโคจร ๕๐.๕ องศาตะวันออก ประกอบการดำเนินการเพื่อรักษาไว้ซึ่งสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียม ณ ตำแหน่งวงโคจร ๕๐.๕ องศาตะวันออก อันเป็นสมบัติของชาติตามมติที่ประชุม กสทช. มอบหมาย จึงเป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ หาก ดศ. เห็นว่า ข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ของดาวเทียมชั่วคราว ณ ตำแหน่งวงโคจร ๕๐.๕ องศาตะวันออก เป็นเงื่อนไขสำคัญในการใช้อ้างอิงกับ ITU เกี่ยวกับการมีอยู่จริงของดาวเทียม ณ ตำแหน่งวงโคจร ๕๐.๕ องศาตะวันออก ในช่วงปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๑ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสิทธิในการใช้วงโคจรดาวเทียมอันเป็นสมบัติของชาติ และอาจมีความเสี่ยง

ที่ตำแหน่งวงโคจรดังกล่าวจะถูกปล่อยออกจากทะเบียนความถี่หลักระหว่างประเทศ (Master International Frequency Register : MIFR) ของ ITU ก็เป็นหน้าที่ของ ดศ. ในการส่งมอบเอกสารและหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับการรักษาไว้ซึ่งคลื่นความถี่และสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมดังกล่าวให้แก่ กสทช. เพื่อดำเนินการแจ้งต่อ ITU ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศชาติต่อไป

สำหรับเอกสารข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ของดาวเทียมชั่วคราวที่ได้ระบุหมายเหตุประกอบข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ไว้ว่า “ให้สำเนาข้อมูลสำหรับ ดศ. มิให้เปิดเผยข้อมูลให้แก่บุคคลภายนอก” แล้ว ดศ. จะให้ข้อมูลดังกล่าวแก่สำนักงาน กสทช. ได้หรือไม่ นั้น การตีความข้อความในสัญญา มิใช่การตีความปัญหาข้อกฎหมาย ประกอบกับยังมิได้มีการใช้อำนาจทางกฎหมายและยังไม่เกิดปัญหาทางกฎหมาย คณะกรรมการกฤษฎีกาไม่อยู่ในฐานะที่จะวินิจฉัยได้

อย่างไรก็ดี มีข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณาของ ดศ. และ กสทช. ว่า การที่ ดศ. ได้รับข้อมูลเอกสารดังกล่าวมา เป็นการได้รับแทนรัฐบาล เมื่อบัดนี้ หน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นหน้าที่และอำนาจของ กสทช. แล้ว กสทช. ย่อมมีหน้าที่และอำนาจในการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการบริหารคลื่นความถี่และวงโคจรดาวเทียมดังกล่าวแทนรัฐบาลและแทนที่ ดศ. โดยตรงต่อไป นอกจากนั้น หากการส่งมอบข้อมูลเอกสารและหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับการรักษาไว้ซึ่งคลื่นความถี่และสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียมดังกล่าวของ ดศ. เกิดปัญหาข้อขัดข้องประการใด กสทช. ย่อมสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ฯ ให้หน่วยงานของรัฐหรือบุคคลส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาได้ และ ดศ. ย่อมจะกล่าวอ้างได้ว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย

(เรื่องเสรีจี้ที่ ๑๐๐๑/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การส่งมอบตัวอย่างข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ (Spectrum plot) ของดาวเทียมชั่วคราว (Interim satellite) เพื่อรักษาสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียม - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑))

เรื่องที่ ๔ การดำเนินการในพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๘๔ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็น ในการจัดทำบริการสาธารณะในพื้นที่ป่าตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๘๔ มีการดำเนินการตามข้อเท็จจริงใดบ้างที่จะต้องขออนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ความเห็น พระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ได้กำหนดบทนิยามของ “ป่า” ไว้ในมาตรา ๔ (๑) ว่าหมายความว่า ดินที่ยังไม่มีบุคคลใดได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดิน จึงเป็นการกำหนดความหมายของป่าโดยถือเกณฑ์การได้มาตามประมวลกฎหมายที่ดินเป็นสำคัญ ไม่ว่าที่ดินในบริเวณนั้นจะมีทรัพยากรป่าไม้เหลืออยู่หรือไม่ และเนื่องจากมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ได้บัญญัติห้ามการก่อสร้าง แผ้วถางหรือเผาป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่าไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น โดยผลของบทบัญญัติดังกล่าว หากโครงการจัดทำบริการสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประสงค์จะใช้พื้นที่ในเขตป่าและมีการดำเนินการในลักษณะดังกล่าวจะต้องขออนุญาตและได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนเข้าดำเนินการ เว้นแต่เป็นการเข้าทำประโยชน์เพื่อการอนุรักษ์ ป่า พืช หรือบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่ในป่ามิให้ได้รับความเสียหาย เสื่อมสภาพ หรือหมดสิ้นไป ซึ่งมีใช้การกระทำที่ขัดต่อ

เจตนาธรรมของการมีกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ จึงจะได้รับยกเว้นให้สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องขออนุญาต เนื่องจากโดยหลักการแล้วกฎหมายไม่มุ่งประสงค์จะให้การกระทำที่มีผลเป็นการบำรุงรักษาป่าอยู่ด้วยในตัว จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกฎหมายว่าด้วยป่าไม้อีก ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริง เป็นรายกรณี โดยไม่อาจวินิจฉัยวางแนวทางปฏิบัติเพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานสำหรับการปฏิบัติราชการทั่วไป ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องเสรีจที่ ๙๒๑/๒๕๕๘

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกามีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นภายใต้วัตถุประสงค์ ตลอดจนหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือตามที่กฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นหน้าที่และอำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในขณะที่กรมป่าไม้มีภารกิจในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และบำรุงรักษาทรัพยากรป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติอื่นที่อยู่ในป่าตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ข้อเท็จจริงตามข้อหาเรื่องนี้ จึงเป็นกรณีการบังคับใช้กฎหมายระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและกรมป่าไม้ในพื้นที่เดียวกัน ซึ่งจะต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ของกฎหมายทั้งสองฉบับประกอบกัน หากกฎหมายทั้งสองฉบับมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน การบังคับใช้กฎหมายแต่ละฉบับจะต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั้น ๆ แต่การบังคับใช้กฎหมายแต่ละฉบับสามารถใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมายอีกฉบับ จึงเป็นการสมควรที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะใช้มาตรการในทางบริหารเพื่อให้เกิดการบูรณาการร่วมกัน เพราะต่างก็มีหน้าที่บังคับการตามกฎหมายในความรับผิดชอบของตนเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม โดยพิจารณาถึงความเหมาะสม ความจำเป็น และประโยชน์ได้เสียทั้งของรัฐและเอกชนและระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน มิฉะนั้นแล้ว ปัญหาการพิพาทกันระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชนก็จะมีอยู่เนือง ๆ ซึ่งย่อมไม่เป็นผลดีต่อประโยชน์ส่วนรวม

(เรื่องเสรีจที่ ๑๐๑๓/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินการในพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๗))

ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ฉบับย่อ)

กันยายน ๒๕๖๖

จำนวน ๑ เรื่อง

การเพิกถอนการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร กรณีภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่นำเข้า

ประเด็นที่หนึ่ง ในกรณีที่พบว่าอาจมีข้อผิดพลาดในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มจากการนำเข้าชิ้นส่วนรถยนต์ของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร จะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้การบังคับชำระหนี้ภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย

ความเห็น กรณีที่เจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากรซึ่งมีหน้าที่และอำนาจในการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้มีหนังสือแจ้งการประเมินเรียกเก็บอากรขาเข้า/ขาออก ภาษีสรรพสามิต ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีอื่น ๆ (กรณีอื่น ๆ) ไปยังบริษัท ต. หนังสือแจ้งการประเมินฯ ดังกล่าว ย่อมมีสถานะเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เนื่องจากการใช้

อำนาจตามกฎหมายซึ่งมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ถูกประเมินภาษีซึ่งมีหน้าที่ต้องชำระภาษีอากรตามหนังสือแจ้งการประเมินฯ

เมื่อศาลฎีกาได้พิพากษาโดยวินิจฉัยให้การประเมินอากรขาเข้าของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากรที่จัดให้สินค้าที่โจทก์นำเข้าอยู่ในประเภทพิกัด ๘๗๐๓.๒๓.๔๑ ในฐานะรณยต์ที่เป็นขึ้นส่วนครบชุดสมบูรณ์และคิดอัตราอากรขาเข้าร้อยละ ๘๐ ตามพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ นั้นชอบด้วยกฎหมายแล้ว และวินิจฉัยว่า ฐานภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้าจะต้องรวมคำนวณมูลค่าของอากรขาเข้าในฐานะรณยต์ที่เป็นขึ้นส่วนครบชุดสมบูรณ์ แต่เมื่อโจทก์ได้แถลงสละประเด็นเรื่องการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มของกรมสรรพากร และศาลภาษีอากรกลางมิได้กำหนดประเด็นการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นประเด็นพิพาทไว้ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาในประเด็นดังกล่าว ส่วนการประเมินภาษีสรรพสามิตนั้น ศาลฎีกาเห็นว่าเมื่อวินิจฉัยแล้วว่าสินค้าที่บริษัทฯ นำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าที่พิพาทจัดอยู่ในพิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภทพิกัด ๘๗๐๓.๒๓.๔๑ ในฐานะรณยต์ที่เป็นขึ้นส่วนครบชุดสมบูรณ์ แม้กรมสรรพสามิตมีคำวินิจฉัยคัดค้านการประเมินภาษีสรรพสามิตว่า ให้จัดเก็บภาษีในฐานะรณยต์นึ่งประเภทรณยต์ประหยัดพลังงานโดยเป็นสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร ก็เป็นเรื่องที่โจทก์ต้องไปว่ากล่าวต่างหาก กรณีจึงไม่อาจถือว่าศาลฎีกาได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นเรื่องความชอบด้วยกฎหมายของการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม และได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดในเนื้อหาแห่งคดีสำหรับประเด็นภาษีสรรพสามิต นอกจากนี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า การนำเข้าขึ้นส่วนและอุปกรณ์รณยต์ดังกล่าวเป็นกรณีที่พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ มิได้กำหนดให้จัดเก็บภาษีสรรพสามิตและไม่ปรากฏว่าอธิบดีกรมสรรพสามิตได้ใช้อำนาจตามกฎหมายในการตีความสินค้าครบชุดสมบูรณ์ในลักษณะใด ๆ ที่จะมาใช้เป็นฐานอำนาจในการประเมินภาษีสรรพสามิตได้ อีกทั้งในเวลาที่น่าเข้าขึ้นส่วนรณยต์สำเร็จซึ่งทำให้เกิดความรับผิดชอบที่จะต้องเสียภาษีขึ้นตามกฎหมาย สินค้าดังกล่าวเป็นเพียงขึ้นส่วนและอุปกรณ์มิใช่สินค้านรณยต์สำเร็จรูปที่ต้องเสียภาษีสรรพสามิตตามพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ทั้งนี้ โดยสอดคล้องกับแนวความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในเรื่องเสรีจที่ ๖๙๑/๒๕๖๕ จึงอาจมีปัญหาทำให้การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มในกรณีตามข้อหาเรื่องนี้ผิดพลาด

เมื่อหน่วยงานของรัฐพบว่ามีความผิดอันควรสงสัยเกี่ยวกับความไม่ถูกต้องของการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มตามแบบแจ้งการประเมินฯ ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครอง กรณีจึงเป็นหน้าที่และอำนาจของหน่วยงานของรัฐที่จะต้องดำเนินการพิจารณาตรวจสอบ หากพบว่ามีความผิดพลาดในการคำนวณภาษีดังกล่าวจริง อันจะทำให้การประเมินภาษีตามแบบแจ้งการประเมินฯ นั้น เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายบางส่วน ก็จะต้องดำเนินการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองในส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อประมวลรัษฎากรและพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐ มิได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะ กรณีจึงต้องนำวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองที่เกี่ยวกับการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ มาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ประเด็นที่สอง ระหว่างกรมศุลกากรกับกรมสรรพากร หน่วยงานใดมีหน้าที่ดำเนินการในกรณีที่พบข้อผิดพลาดในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มสำหรับสินค้าที่นำเข้า

ความเห็น มาตรา ๘๓/๑๐ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดให้กรมศุลกากรเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่นำเข้าเพื่อกรมสรรพากร ประกอบกับข้อ ๒ (๑) แห่งประกาศกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการแต่งตั้ง

เจ้าพนักงาน (ฉบับที่ ๕๖) เรื่อง แต่งตั้งเจ้าพนักงานประเมินตามประมวลรัษฎากร ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่แต่งตั้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่สังกัดกรมศุลกากรเป็นเจ้าพนักงานประเมินตามมาตรา ๑๖ แห่งประมวลรัษฎากร สำหรับการรับแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มและการส่งหรือลดเบี้ยปรับภาษีดังกล่าวแล้ว เจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากรมีหน้าที่และอำนาจในการประเมินและจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่นำเข้าและจัดทำแบบแจ้งการประเมินเรียกเก็บภาษีดังกล่าว ดังนั้น เจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากรซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองหรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร คือ อธิบดีกรมศุลกากร ปลัดกระทรวงการคลัง หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง จึงเป็นผู้มีหน้าที่ในการตรวจสอบข้อผิดพลาดในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มและมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งแจ้งการประเมินฯ ในส่วนที่ผิดพลาดตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งหมดหรือบางส่วน โดยจะให้ผลย้อนหลังหรือไม่ย้อนหลังหรือมีผลในอนาคตไปถึงขณะใดขณะหนึ่งตามที่กำหนดได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในเรื่องเสร็จที่ ๖๙๑/๒๕๖๕

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกามีข้อสังเกตว่า สมควรที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้ร่วมกันพิจารณาดำเนินการตรวจสอบการประเมินภาษีตามแบบแจ้งการประเมินที่อาจมีการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มผิดพลาดดังกล่าว อันจะมีผลทำให้เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ กรมศุลกากรจะต้องดำเนินการเพื่อให้มีการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองในส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นต่อไป เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมแก่ผู้เสียภาษี

(เรื่องเสร็จที่ ๑๐๔๙/๒๕๖๖ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การเพิกถอนการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร กรณีภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้าที่นำเข้า - คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓))

ดัชนีความเห็นจำแนกตามกลุ่มกฎหมาย

หัวข้อ	เรื่องเสร็จที่	หน้า
การเงิน การคลัง และวิธีการงบประมาณ		
กองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง การรักษาเสถียรภาพระดับราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงประเภทก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG)	๗๖๒/๒๕๖๖	๑๗
การเมืองการปกครอง		
การจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน สถานะของคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้	๙๔๒/๒๕๖๖	๒๗
กรุงเทพมหานคร อำนาจในการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร	๘๙๙/๒๕๖๖	๒๖
ละเมิดทางปกครอง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ : กรณี การเบิกจ่ายเงินรางวัลประจำปีขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)	๕๗๐/๒๕๖๖	๑๒
ส่วนราชการ การดำเนินการตามกำหนดระยะเวลาการยื่นคำขอให้รับรองวัดคาทอลิก	๕๕๗/๒๕๖๖	๑๐
เกษตรและสหกรณ์		
เกษตรกรและกลุ่มเกษตรกร การปฏิบัติหน้าที่และการประชุมสภาเกษตรกรแห่งชาติตามพระราชบัญญัติสภาเกษตรกร แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๓	๘๕๑/๒๕๖๖	๒๓
คุ้มครองผู้บริโภค		
มาตรา ชั่ง ตวง วัด การตรวจสอบและให้คำรับรองเครื่องชั่งตวงวัดตามพระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒	๕๙๔/๒๕๖๖	๑๖
ทรัพยากรธรรมชาติ พลังงาน และสิ่งแวดล้อม		
ป่าไม้ การแบ่งปันผลประโยชน์จากคาร์บอนเครดิต	๔๙๖/๒๕๖๖	๖
การดำเนินการในพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ขององค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่น	๑๐๑๓/๒๕๖๖	๓๐
อุทยานแห่งชาติ การตัดต้นไม้ในอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือเขตห้ามล่าสัตว์ป่าในระหว่าง การตรากฎหมายลำดับรองตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒ และมาตรา ๑๒๑ แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒	๕๕๑/๒๕๖๖	๙
ทุจริต และประพฤติมิชอบ		
อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินในการดำเนินการ ตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒	๘๕๔/๒๕๖๖	๒๔
โทรคมนาคม และการสื่อสาร		
การส่งมอบตัวอย่างข้อมูลการใช้คลื่นความถี่ (Spectrum plot) ของดาวเทียมชั่วคราว (Interim satellite) เพื่อรักษาสิทธิในการเข้าใช้วงโคจรดาวเทียม	๑๐๐๑/๒๕๖๖	๒๙
ธุรกิจ และพาณิชย์กรรม		
แข่งขันทางการค้า และป้องกันการผูกขาด การจ่ายบำเหน็จตอบแทนของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า	๘๑๕/๒๕๖๖	๒๐

หัวข้อ	เรื่องเสร็จที่	หน้า
จํานอง จําหน่าย การบริหารจัดการที่ราชพัสดุในกรณีศาลมีคำพิพากษาให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน แต่มีภาระจํานองติดมากับทรัพย์สินนั้น	๗๘๖/๒๕๖๖	๒๐
ภาษีอากร และค่าธรรมเนียม		
ภาษีมูลค่าเพิ่ม การเพิกถอนการประเมินภาษีของเจ้าพนักงานประเมินสังกัดกรมศุลกากร กรณีภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับสินค้าที่นำเข้า	๑๐๔๗/๒๕๖๖	๓๑
แรงงาน		
อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘	๗๖๔/๒๕๖๖	๑๘
ศึกษา		
อุดมศึกษา การปฏิบัติตามสัญญาจ้างที่มูลนิธิจุฬาภรณ์เป็นผู้สัญญาก่อนการจัดตั้งราชวิทยาลัยจุฬาภรณ์	๘๗๐/๒๕๖๖	๒๖
สวัสดิการสังคม		
สุขภาพ อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันสุขภาพแห่งชาติในการรับเรื่องร้องเรียน สอบสวน และดำเนินการกับผู้ซึ่งพ้นสภาพจากการเป็นหน่วยบริการ	๔๗๖/๒๕๖๖	๓
สาธารณสุข		
การสาธารณสุข การออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้กำหนดแบบเอกสาร	๕๔๐/๒๕๖๖	๗
การอ้างมาตรา ๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบทอาศัยอำนาจ ในการออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข	๕๘๔/๒๕๖๖	๑๔

ที่ปรึกษาโครงการ

นายปกรณ์ นิลประพันธ์
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

นางณัฐนันท์ อัครเลิศศักดิ์
รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

นายจิตรพรต พัฒนสิน
กรรมการร่างกฎหมายประจำ

นางชนนันท์ ศรีทองสุข ศรีพันธุ์
ผู้อำนวยการกองกฎหมายไทย

นางวิชชุดา อุ่ณจิตติกุล
ผู้อำนวยการฝ่ายข้อมูลกฎหมาย

คณะผู้จัดทำ

นายปรีดิเทพ บุณนาค
นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ

นางสาวสายทิพย์ จਾਲะ
นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ

นายวสุ สรรก้านิต
พนักงานราชการ (นิติกร)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖ - ๙
www.ocs.go.th
www.lawreform.go.th